

Popoln uspeh reformne

V začetku preteklega tedna je bila skupščina združenja slavistov. Značilno zanjo je bilo, da so najbolj tehtne misli in predlogi prišli ravno s strani predavateljev, kar pa je morda le rezultat tesnih stikov med študenti in profesorji na tem oddelku. Seveda pri tem ne mislimo reči, da študentje na njej niso aktivno sodelovali, omenimo pa lahko, da je bilo študentov na skupščini občutno premalo. Na srečo ni sklepčnosti nihče preverjal.

Poročilo se je omejilo le na osnovne točke dela organizacije v preteklem obdobju in je glavno besedo prepustilo diskusiji. Osnovna oblika delovanja študentske organizacije — sveti letnikov — so se izkazali kot zelo uspešni. Zdaj lahko rečemo to, kar ob zadnji skupščini še nismo mogli, da so namreč sveti letnikov le prišli do svoje prave podobe, da so se uveljavili, da je smer njihovega delovanja jasno začrtana.

(Nadaljevanje na 4. strani.)

Leto XII.
Ljubljana,
19. decembra 1962
Štev. 26

tribuna

LIST ZVEZE ŠTUDENTOV LJUBLJANSKE UNIVERZE

V Ljubljani je nekaj več kot 10.000 študentov. Po uradni statistiki tajništva univerze je vpisano na univerzi le 8617 študentov. Preostali del študira na akademijah in višjih ter visokih šolah, ki jih je tudi v Ljubljani iz leta v leto več. In vendar je v Zvezi študentov dokaj formalnih znamenj, ki kažejo, da se v glavnem ukvarja organizacija s problematiko študentov univerze. Tako imamo univerzitetni odbor, »Tribuno«, list študentov ljubljanske univerze, in končno smo ponovno dobili komisijo za višje šole in akademije pri univerzitetnem odboru Zveze študentov. Kdor pozna delo Zveze študentov v Ljubljani v zadnjih letih, mora priznati, da je tudi dejansko to skoro povsem organizacija študentov univerze.

Višje šole in akademije so bile skoro povsem zanemarjene, ali točneje povedano, prepuščene same sebi. Morda bi lahko našli delno opravičilo v aktivizaciji organizacije ob reformi visokošolskega študija, katere težišče je bilo prav na univerzi. A temeljitejšega preikusa ta izgovor verjetno ne bi vzdržal. Stanje se je s svojočasno ukinitvijo komisije za višje šole in akademije še poslabšalo. Vrsta analiz in poročil kaže, da organizacija ZSJ na teh zavodih ni delala tako, kot bi morala. Vendar mislim, da vse preradi pri merjamo oblike dela ZSJ z onimi na akademijah in višjih šolah in samo po tem presojujemo. Zdi pa se mi, da na vseh teh

DRUGAČNA MERILA

zavodih le ni bilo tako malo storjenega, vsaj ne na nekaterih, le da je treba to delo ocenjevati drugače kot delo fakultetah. Predvsem je treba upoštevati specifičnost teh zavodov, problematiko, s katero se ukvarjajo in razlike, ki jih ločujejo od fakultet.

Prvo, kar je treba upoštevati, je izredno majhno število študentov. Na vseh višjih šolah in akademijah skupaj jih je le nekaj več kot na kateri od najmočnejših fakultet. Nekateri zavodi pa imajo celo manj študentov kot posamezni letniki fakultet. Zato je nedvomno nespametno prenašati tja organizacijsko strukturo, kakršna obstaja po združenjih ZSJ na fakultetah.

Morda bi prav zaradi tega kazalo organizirati nekatere od oblik dela ZSJ za več teh visokošolskih zavodov skupaj. Tako bi svobodna katedra umetniških akademij verjetno imela dokaj več uspeha, kot pa katedre na posameznih akademijah. Prav tako bi se lahko formirali sveti posameznih študijskih smeri, ker je za svete letnikov premalo študentov.

Gotovo so še druge oblike dela, ki bi študente akademij in višjih šol pritegnile

k delu. Saj zelo dobro delo socialno-ekonomskih komisij kaže, da le niso tako nezainteresirani in indiferentni do dela, kot kažejo poročila. Zelo zaskrbijo pa je dejstvo, da so zainteresirani le za reševanje materialnih vprašanj. Zveza študentov pa vendarle ni samo socialna organizacija.

Z akademijami in višjimi šolami nekaj ni bilo v redu. Morda bo to v veliki meri popravila komisija za višje šole in akademije. V Beogradu imajo ti visokošolski zavodi celo svoj odbor ZSJ; pri nas zaradi že povedanega to ne bi bilo smiselno. Dejstvo pa je, da je problematika študentov na teh zavodih precej drugačno od problematike na univerzi. In prav tako drži dejstvo, da doslej ni bilo nikogar v vodstvu ljubljanske študentske organizacije, ki bi delu študentov na akademijah in višjih šolah posvečal dovolj pozornosti. Morda bo to storila komisija, vsaj program ima tako zastavljen. Predvsem pa bo le z delom teh organizacij in s temi organizacijami mogoče oceniti delo Zveze študentov in ne bo potrebno iskati drugačnih meril za prikazovanje realne slike.

Milan Kučan

Tisti dnevi so, ko nas kar vleče na strma smučišča, mračni, pa vendar imajo v sebi toliko vsebine, toliko presenečenj nam lahko prinesejo...

Foto: Joco Znidaršič

Načrtovanje kadrov in štipendiranje

Pretekli teden je uredništvo Dela organiziralo razgovor o štipendiranju. Ni slučaj, da je ta tema prišla na dnevni red razgovorov za okroglo mizo takoj po razgovoru o reformi visokošolskega študija in razpravi o predosnutku ustave, saj je po svoji zapletenosti in nerešenih vprašanjih vsekakor aktualna.

S to akcijo je uredništvo Dela pokazalo, da se v celoti zaveda pomembnosti reševanja teh vprašanj in tako prispevalo velik delež k pospešenemu in uspešnejšemu reševanju pomanjkljivosti štipendijskega sistema.

Sicer lahko ugotovimo, da razgovor sam po sebi ni prinesel kakih čudodelnih formul za konkretno reševanje, kar pa tudi ni nihče, ki pozna to problematiko, pričakoval. Veliko je bilo storjenega že s tem, da so se posamezna vprašanja obravnavala, prikazala z različnih vidikov in s tem dobila realno osnovo za nadaljnje diskusije in končno — za rešitev.

Razlike, ki jih omenjam, so se kazale tudi v izbiri problematičnih točk. Tako so predstavniki nekaterih štipenditorjev kazali na bolj svoje probleme, ki se kažejo v močnem odhajanju srednjega kadra na visoke šole, pobeži študentov na boljše delovna mesta, sedlanje štipendistov in še vrsto drugih.

Nekateri študentje imajo malo čuta odgovornosti in hvaležnosti do štipenditorja in s svojim odnosom kalijo razmerja med štipendisti in štipenditorji, čeprav ne smemo pozabiti, da tudi štipenditorji ne storijo vsega, da bi s primerno urejenim štipendiranjem take pojave odstranili in dostikrat postopajo premalo dosledno.

Pri obravnavanju teh vprašanj so se izoblikovala zelo enotna stališča, ko so udeleženci razgovora jasno poudarili, da je bistvo problema v nenačrtnem kadrovanju na sploh, poudarili pa so tudi velik pomen povezave štipenditorjev s štipendisti in pomen pravičnega razdeljevanja štipendij.

Vsekakor tiči velik del napak v nenačrtni kadrovski politiki, ki takšna, kot je,

sicer ne spada v štipendiranje, vendar ima nanj velik vpliv. Te velike vrzeli bo treba čimprej zamašiti in vse kaže, da je ta čas že prišel.

In v čem je velik pomen kontaktov štipendistov s štipenditorji? Predvsem v osebnem obravnavanju vsakega študenta, daleč od šablonskega obravnavanja primkov in imen. Udeleženci so povedali, da so tam, kjer sta obe strani našli skupna stališča, kjer se je študent v času študija pričel navezovati na kolektiv in s tem tudi na težave tega kolektiva, odpadle mnoge težave nerazumevanja z obeh strani. Študent ima pač drugačen odnos do kolektiva, ki se zanj zanima in ki tudi od njega — bodočega strokovnjaka — nekaj pričakuje.

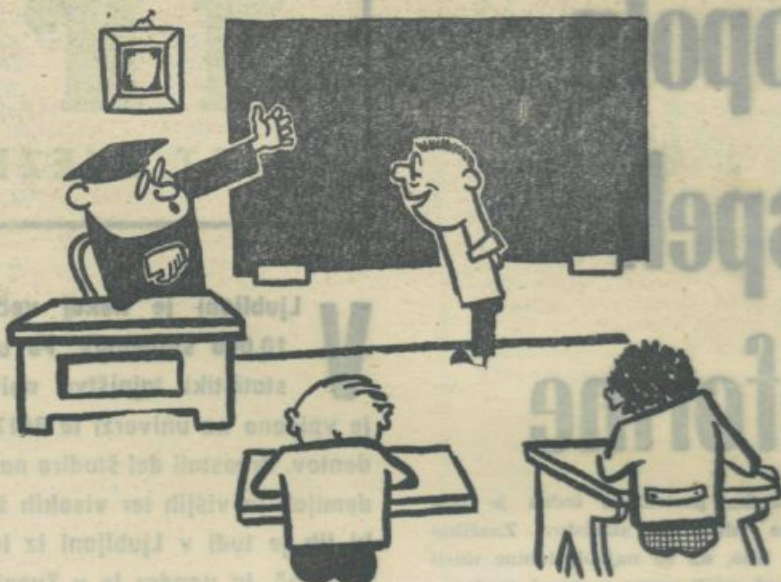
Posebno poglavje pa predstavlja razdeljevanje štipendij. Tisto, kar se je včasih bolj ali manj šepetalo, je bilo na razgovoru glasno povedano, čeprav je tudi res, da so se nekateri čudili, češ kako je to mogoče, da pri nas takega razdeljevanja štipendij po kanalih ne poznamo, vendar pa pojave zvez in poznanstev ne gre posploševati; bo pa potrebno še dosti prizadevanj, da bo tudi to urejeno. In kdo bo to storil, če ne ravno študenti!

Na razgovoru je beseda nanesla na vprašanje posojil (kreditov). Vsi, ki so o tem razpravljali, so mislili na posojila brez odpisov. Še vedno se pojavljajo tendence, da bi študentje sami nosili celotno breme študija, vendar mislim, da se že sami argumenti, ki so preveč trgovski in praktični, izključujejo. Pri tem so celo dobri argumenti, kot so: »to imajo v Ameriki« in »saj posojilo niti ni tako huda stvar«.

Vendar lahko rečem, da večina ni bila za posojila, ki bi v celoti zamenjala štipendije, ampak za taka, ki bi bila le dopolnilo štipendiranja.

V celoti lahko rečemo, da je bil sestanek zelo primerna oblika nakazovanja in poskusa reševanja važnih vprašanj in zaradi tega prav gotovo koristen.

PRAVNA DVO- IN ŠTIRILETKA

NOVE OBLIKE UNIVERZITETNEGA ŠTUDIJA
„LUMP! ŽE SPET NE ZNAŠ VČERAJSNJE SNOVI.“

ZMERAJ AKTUALEN PROBLEM ŠTUDENTSKE MENZE

VRSTE

Menza Študentskega naselja kaže ob času razdeljevanja kosila in večerje opazovalcu kaj neprivlačno sliko: dolga zavita vrsta, ki se proti vходу čedalje bolj širi in debeli in se čedalje počasneje pomika naprej. Vsa slika pa je seveda še toliko bolj neprivlačna, če nisi samo opazovalec, ampak tudi nestrpen statist v vrsti.

Vrste so že star problem študentske menze. Kapacitete menze namreč še zmeraj niso izkoriščene in menza se, kot vsaka gospodarska enota, bori za čim več odjemalcev, široka vrsta z ovinkom, ki je verjetno najdaljši na svetu, pa deluje odbijajoče. Gledano s stališča študentov gre za čas, ki ga izgube s čakanjem v vrsti in ki se kaj lahko raztegne na eno uro in več.

Uprava menze in študentski svet sta poskušala že marsikaj, da bi rešila ta problem. — Spomnimo se samo posrečenih plakatov lani, opozoril in groženj po zvoč-

niku, ukrepov »stražnikov«, ki so nekaj dni preganjali »padalce«. Ti ukrepi so malo skrajšali čas čakanja v vrsti, zastrašujoči učinek pa je izgnil takoj, ko so izginila sredstva zastraševanja. Ko se je letos Naselje spet napolnilo, je oživel tudi problem vrst in nekateri so sploh že obupali nad tem, da bi se ga dalo rešiti.

Problem se seveda veže s problemom kuhinje same, to je z nefunkcionalnostjo pulta in s preobremenjenostjo osebja, ki deli hrano. Primerjave z rešitvami v drugih študentskih menzah nam nič ne koristijo. Res je, da so v Zagrebu s sistemom dežurnih stražnikov povsem likvidirali problem vrst, toda tam imajo štiri vrste in pulte, ki omogočajo maksimalno hitrost pri razdeljevanju hrane. V naši menzi tega ni; zato se problem vrst verjetno še ne bo dal popolnoma rešiti. Dalo pa bi se zatreti vsaj »padalstvo«. V ta namen bo socialno-ekonomska komisija odbora ZSJ v Naselju poskusila z vsemi sredstvi: od propagande po zvočnikih do policijskega sistema stražnikov. Končno ne gre samo za denar in čas, ki ga tu izgubljam, ampak tudi za neko delovno disciplino in navsezadnje tudi za odnos do sočloveka.

Marija Cigale

OB 20-LETNICI USTANOVITVE USAOJ

MLADOST BREZ MLADOSTI

Pred 20 leti, konec decembra 1942, je bila ustanovljena Zveza antifašistične mladine Jugoslavije (USAOJ). V spomin na ta dan in na slavno borbo mladine pred vojno in med NOB objavljamo izvleček iz referata Veljka Vlahovića, ki ga je imel ob 40-letnici KPJ in SKOJ, na svečani akademiji, posvečeni sedmim sekretarjem SKOJ-a, ki jih je predvojni režim preganjal in vse na zverinski način pobil.

Kot številni njihovi tovariši iz delavskih vrst so tudi oni preživeli mladost brez mladosti, kakršno pozna velika večina današnje mladine. Življenje vajencev pri mojstvih. Delovni dan od zore do polnoči. Udarci, a za posteljo slama. Hrana — ostanki z mojstrove mize. To je bila prva, surova in trda šola za življenje. A nato vojna in oktobrska revolucija. Oktobrski pomen in Leninove besede so podžgale upanje in želje, ki so žele v njihovih prsih. Prebudila se je ogromna moč, ki je mejila na nemogoče. Vizija ustvaritve brezrazredne družbe v Jugoslaviji, družbe brez izkoriščanja človeka po človeku jim je vlivala nove moči in jih spodbujala k novim dejanjem. Čutili so, kako ogromna moč se skriva v stotisočih njim podobnih mladincev.

Partija jim je s proučevanjem Marksovih, Engelsovih in Leninovih del pomagala povezati revolucionarno prakso z revolucionarno teorijo. Proučevali so jih mimogrede, na kratkotrajnih tečajih, v temnicah, s samostojnim delom. Skoraj vsi so krajši ali daljši čas preživeli v inozemstvu

in obiskovali politične šole. Oreški je leta 1928 obiskoval partijski tečaj v Nemčiji, Debeljak od leta 1928 do leta 1930 Komunistično univerzo zahodnih nacionalnih manjšin v Moskvi, Mišić od leta 1926 do leta 1928 Sverdlovsko univerzo v Moskvi. Pred njim sta bila na isti univerzi Marganoviš in Pero Popović. Kolumbo je prav tako preživel dve leti na Komunistični univerzi zahodnih nacionalnih manjšin v Moskvi. To ni bil običajen odhod na šolanje, kakršnega pozna današnja generacija. To je bila težka, trnova pot lačnih, golih, bosih mladincev preko zasneženih Karavank. Vsak trenutek so pričakovali policijsko zasedo in svinec v hrbet. Prav tako težka in negotova je bila vrnitev v domovino, kjer je besnel neverjeten teror in vse večja brezposelnost, v domovino, ki so jo zalivali prvi valovi velike gospodarske krize.

Vendar pa niso vsi partijski in skojevski kadri, ki so obiskovali iste šole, ravnali tako kot Oreški, Debeljak in drugi skojevski sekretarji. Nekaj je bilo tudi takih, ki jim je bilo bolj všeč življenje brez bojev, brez nevarnosti. Na toplem zapečku so razvijali teorijo, da je treba ohraniti glavo za čas, ko bo zmagala revolucija. Kot v vsakem boju, se tudi v revolucionarnem boju kažejo poleg pogumnih in požrtvovalnih borcev tudi strahopetci in omahljivci, ki so hrabri, dokler ni težav, a klonejo in iščejo zavetje, ko pridejo prve resne težave. Ravno zato je veličina bojev in žrtve sedmorice skojevskih sekretarjev še večja.

Nekaterim se je zdel v tistih hudih dneh terorja in besa vladajočega razreda njihov boj, boj Partije in SKOJ-a, brezperspektiven in samomorilski. Govorili so: »Kaj more peščica odločnih proti vojni-politični moči diktature, ki neusmiljeno zlomi vsak odpor.« Vendar so se tudi v našem revolucionarnem boju pokazale vse značilnosti revolucije: napredne sile prihodnosti se spopadejo z nazadnjaškimi, reakcionarnimi silami, ki so znamenje preteklosti in vsega prežvelega.

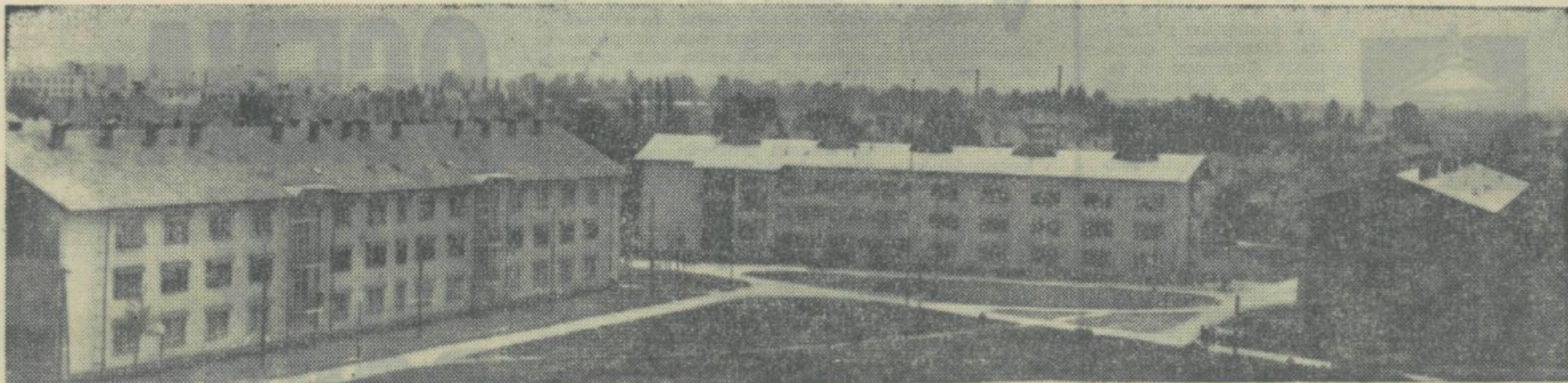
Giordano Bruno in Galileo Galilei sta se zdeli sodobnikom podobna Don Kihotu, ki se bori z mlinom na veter.

Slabičem je bolj ugačalo dostojanstvo inkvizitorjev kot pa nemir njihovih žrtve. Takih, ki niso bili sposobni videti globokega prepada, v katerega so se vse bolj pogrezali inkvizitorji trilega režima, ki niso mogli razumeti veličine boja žrtve inkvizicije, je bilo mnogo tudi v naši domovini. V teh letih, pred tremi desetletji, mnogi niso razumeli veličine žrtve sedmorice skojevskih sekretarjev in daljnosežnost njihovega boja. Le-ta se nam zdi danes razumljivo in logičen. Boja Partije in SKOJ-a ter velikih žrtve tega boja ni izzvala bojažljivost, ampak potreba neke dežele, da napreduje in odstrani še tako velike ovire, ki so zadrževale zgodovinski razvoj.

V teh letih je padal svet globlje v veliko gospodarsko krizo. Glad in brezposelnost sta risala grozljivo sliko. Fašizem se je krepil, priprave za novo svetovno vojno so naraščale. Jutrišnji dan se je zdel mladini mračen. V teh letih je bilo po uradnih podatkih v 32 državah sveta 33 milijonov brezposelnih.

Kaj se je v tem času dogajalo v naši domovini? Brezposelnost je nenehno naraščala. Cene so se dvigale, a zaslužki so se manjšali. Kapitalisti in oderuhi so bogateli na račun izkoriščanja ljudstva. Delovni čas v tovarnah in podjetjih se je daljšal. Vedno bolj so izkoriščali otroško delovno silo. Teror je nenehno naraščal, nacionalna nasprotja so se zaostrovala, krepila sta se delavsko gibanje in boj delavskega razreda, večala pa se je tudi borbenost kmečkih množic.

Brezposelnost je posebno zaradi obubožanja vasi vse bolj naraščala. Kmečki dolgovi so se povzpeli na 7 milijard dinarjev. Zanje so kmetje plačevali oderuške oblasti. Večina kmečkih ljudi je stradala, ker jih zemlja ni mogla preživljati. Drugi so iskali rešitev v izseljevanju. V enem desetletju, med leti 1919 in 1929, je odšlo v svet vs trebuhom za kruhom četrt milijona kmetov. Opravljali so najtežja in najnapornjša dela, samo da so zaslužili skorjico kruha.

Kanalov je precej, toda le eden je legalen.

Kdo naj deli mesta?

Z današnjo številko uvajamo zanimivo novost. Z objavljanjem in prirejanjem kvalitetnih in tehničnih sestavkov iz jugoslovanskih študentskih listov vam hočemo približati študentsko življenje v ostalih univerzitetnih centrih.

Osnovna problematika, s katero se vsi ti listi ukvarjajo, je povsod skoraj docela enaka. Pa vendar so stvari, ki so ponekod bolje urejene kot drugje.

Material, ki ga danes objavljamo (sestavilo ga je 12 urednikov in sodelavcev zagrebskega Studentskega lista), bo tudi marsikateremu našemu bralcu dal primerne spodbude.

Komisija za materialno skrbstvo pri univerzitetnem odboru ZSJ v Zagrebu ima na razpolago 3000 mest v 5 študentskih domovih. Kot je znano, deli komisija ob koncu šolskega leta na skupnem sestanku s predsedniki socialnih komisij fakultetnih odborov razpoložljiva mesta med fakultete, adekvatno številu študentov. Zda prehaajo vse pristojnosti za razdelitev mest na komisije po fakultetah odtodno posameznih letnikov.

Letos spomladi je UO sklenil, da bo pri delitvi mest upošteval materialno stanje in študijski uspeh. Ta odločitev, ki je hotela odpreti vrata domov manj premožnim študentom, je vsekakor na mestu.

Na podlagi izkušenj iz preteklih let so se nekateri fakultetni odbori odločili za sistem točkovanja. Izkazalo pa se je, da ni enotnega kriterija pri določanju pomembnosti posameznih elementov, kar pomeni, da bi študent, ki na neki fakulteti ne izpolnjuje pogojev za sprejem, lahko na drugi fakulteti uspel, ker je kriterij blažji. Kljub temu, da je sistem točkovanja sprejemljiv, ima tudi slabe strani. Pomembno je tudi to, da se pri določevanju materialnega stanja (ki ima v vseh točkovanih listih primarno mesto) popolnoma zaupa podatkom, ki so navedeni v prošnji. Ti podatki pa so dostikrat popolnoma netočni. Socialne komisije, ki jih upoštevali, nimajo možnosti, da bi jih preverjale, in tako so sprejeti tudi tisti, katerih materialni položaj ni tak, da bi lahko bili sprejeti.

Kdo deli mesta ilegalno?

Praviloma so socialne komisije pristojne za razdelitev mest v domovih. Rekli smo — praviloma. Vsako pravilo pa ima izjeme, tako tudi to.

Prva izjema bi bila v pogledu kompetence na delitev mest. Studom — ustanova s samostojnim financiranjem — upravlja vse domove. Ena od komisij Studoma deli mesta študentom prvega letnika.

Nekateri funkcionarji Studoma pa to pravico zlorabljajo in v »specialnih« primernih, ko gre za prijatelje (ki seveda ne izpolnjujejo pogojev za sprejem), odstopajo od osnovnih načel sprejemanja.

V isto skupino »ilegalnih organov«, s pomočjo katerih si lahko sprejet, spadajo tudi:

- predsedstvo centralnega komiteja Ljudske mladine Hrvatske;
- predsedstvo univerzitetnega odbora Zveze študentov;
- nekateri visoki nameščenci v organih izvršnega sveta Sabora LR Hrvatske;
- visoki funkcionarji (navadno predsedniki ali podpredsedniki) okrajnih in občinskih ljudskih odborov;
- predsedniki fakultetnih odborov Zve-

— Ivan Keraljić, študent medicine, ne hodi peš v dom na Lašćini kot vsi drugi. Do vhoda ga pripelje osebni avto znamke Simca.

— Bivši socialni referent univerzitetnega odbora iz leta 1959 Ismet Bahtijarević je svojo dolžnost tako razumel, da si je za daljšo dobo zagotovil sobo v domu. Tam stanuje še danes, kupil pa si je celo televizor.

— Neki dobri oče (Vukašinović, direktor iz Smedereva) je poskrbel za svojega »dobrega« sina, ki že tretje leto študira — tretjo fakulteto. Torej ne študira.

— Nedavno je neki visoki oficir iz Divulja posredoval »od zgoraj« na univerzitetni odbor Zveze študentov, da bi tako zagotovil hčerki sprejem v dom, vendar ni uspel.

Kljub temu, da imajo nepravilnosti pri sprejemanju v domove že veliko tradicijo, ne smejo povzročiti, da bi zaradi njih pred slabostni zatisnili oči. Tak namen ima tudi ta članek.

Kaj je pokazala anketa?

Enostransko bi pojasnili položaj, če bi vso krivdo za neupravičene sprejeme nprtili kategoriji ZIP. Občutne nepravilnosti so tudi v socialnih komisijah po fakultetah, ki kljub delikatnemu sistemu točkovanja znajo vtihotapiti v domove tudi študente po »lastnem kriteriju« (beri: poznavstvo, prijateljstvo, posebne usluge in podobno).

Da pri tem ni vse v redu, je pokazala tudi naša mala anketa. Približno 300 anketnih lističev je bilo razdeljenih med študente raznih letnikov na devetih fakultetah. Anketiranci so morali anonimno odgovoriti na 11 vprašanj, najvažnejša pa so tale tri:

• Ali misliš, da so na tvoji fakulteti mesta pravilno razdeljena. Če niso, povej zakaj?

• Ali poznaš kolega ali kolegico, ki je bil neupravičeno sprejet v študentski dom? Koliko takih primerov poznaš?

• Kako bi bilo treba v bodoče razdeljevati mesta v domovih? Kateri faktorji bi morali biti odločujoči in kdo bi moral odločati o sprejemu.

Navedimo nekaj najbolj pogostih odgovorov:

Kako smo delili doslej,

»... stric-bratrancu, brat-sestrični.«

»... s ponarejanjem dokumentov.«

»... ne preko fakultet, ampak preko zvez.«

In kako bi morali v bodoče?

»... razdeljevanje mest mora potekati v letnikih.«

»... družbena aktivnost bi morala pri točkovanju povsem odpasti.«

»... socialne komisije in referente je treba vsako leto zamenjati.«

Kako naj delimo v bodoče?

Preglejmo odgovore na tri omenjena vprašanja.

• Več kot 70 odstotkov anketiranih misli, da na njihovih fakultetah mesta v domovih niso pravilno razdeljena. Zanimivo je, da so med preostalimi 30 odstotki, ki mislijo, da so mesta pravilno razdeljena, le trije študentje, ki so zaprosili za sprejem, a so bili odklonjeni. Ostali so bili sprejeti!

• Na to drugo vprašanje smo dobili nešteto zanimivih odgovorov, ki odkrivajo vso težo malverzacij pri sprejemanju. — Okrog 85 odstotkov anketirancev je odgovorilo pritrdilno, navajali pa so po večini konkretne primere.

Nekaj zvnenih odgovorov:

— Nekateri kolegi vstopajo v organizacijo (katero?) samo zato, da bi bile sprejete v dom, čeprav so njihovi nazori v političnem in družbenem pogledu problematični.

— Po mojem mišljenju je Studom prava »kuhinja«, na fakultetah pa se kasneje držijo kriterijev Studoma in tako sprejemajo vedno iste študente.

— V letniku poznam tri take primere, pa saj je to že dovolj. Izgubili so leto, ni jih na fakulteto. Imajo pa prijatelje in seveda tudi mesto v domu.

— Neki kolega je dobil že tretjič zapored Sarengradsko (bolje urejen dom) kljub temu, da letnik ponavlja in ima celo možnost, da bi lahko stanoval pri sorodnikih. Predsedniki odborov letnikov dobivajo stalno Sarengradsko.

• Na tretje vprašanje o prihodnih načelih sprejemanja so bila mnenja še bolj jasna in enovita. 88 odstotkov je na prvo mesto postavilo socialno stanje, na drugo študijski uspeh, šele na tretje družbeno aktivnost. Na fakultetah, kjer je točkovanje že uvedeno, so s tem sistemom v glavnem zadovoljni.

— Mislim, da bi morala družbena aktivnost pri ocenjevanju popolnoma odpasti. V fakultetnih odborih, v odborih letnikov ali kje druge ni treba ljudi, ki sede tam samo zaradi sprejema v dom. Za plačane usluge imamo študentski servis!

— Družbeni aktivnosti bi bilo treba dati večjo veljavo. Razlaga: naša (filozofska) fakulteta pripravlja strokovnjake, ki bodo družbeni delavci. Sedanji položaj je zaskrbljujoč, ker je velika večina študentov pasivna. Poudarjanje družbene aktivnosti pri sprejemu v domove bi lahko stimulatивно vplivalo na dvig le-te.

— Čim manj intervencij od zunaj, če priporočilo od zunaj vedno zaleže.

— Mislim, da bi morali kot negativno točko upoštevati bivanje v domu v preteklem letu, saj ni nihče aboniran na mesto v domu.

Mnenje redakcije

Studentski list

LIST ŠTUDENATA NR HRVATSKE
ZAGREB 27. XI 1982. BROJ 27-28 — 600. KVN — 20

Po naših ocenah je bil vsak četrti stanovalec neupravičeno sprejet. Srečni bi bili, če bi bilo to razmerje pretirano!

Kriterije je treba dokončno precizirati: osnovna faktorja morata biti izključno materialno stanje in študijski uspeh.

Pri podeljevanju mest med fakultete je treba odpraviti vse formalnosti.

Odpraviti je treba vse »zlate rezerve«, ki so pri Studomu in komisiji za materialno skrbstvo pri univerzitetnem odboru.

Nasprotujemo vsem skritim dogovorom o sprejemanju v domove in mislimo, da so edina zadovoljiva rešitev odkrite razprave med vsemi študenti letnika ali fakultete. Smo za delitev mest na sestankih letnikov ali vseh kandidatov za sprejem.

Stalno je treba spremljati materialno stanje študentov. To naj bi bila ena osnovnih nalog socialnih komisij.

Odstranimo vsako interveniranje od drugod, ne glede na to, odkod izvira. Taka pomoč nam ni potrebna!

Objavljamo material, ki po vsebini res ni povsem nov za vse nas, ker smo bili tudi doslej seznanjeni s številnimi nepravilnostmi, do katerih je prihajalo ob sprejemanju v domove.

Problema se ne bojimo. S to bridko resnico smo se spoprijeli zato, da bi jo premagali.

Zavedamo se tehtnosti besed, ki smo jih tu izrekli. Zeleli bi le, da bi se tudi povzročitelji takega stanja, povzročitelji teh številnih zlorab pri sprejemanju v domove zavedali teže storjenih napak.

»Resnica ni nikdar tako težka, da ji ne bi mogli pogledati v oči!«

FAKULTETA ZA ELEKTROTEHNIKO

Fakulteta za elektrotehniko stoji na Aškerčevi cesti 19. STUDIJ je urejen po stopnjah. Pouk se odvija v dveh oblikah: za redne študente s predavanji, vajami, praksami (po en mesec na prvi in drugi stopnji), terenskim vajami ter izdelavo zaključnih del; za izredne študente pa fakulteta organizira posebna predavanja in vaje v fakultetnih centrih (Ljubljana, Kranj). Pouk na prvi stopnji ima dve smeri: za jaki in šibki tok. Vendar je učni načrt prvega letnika skupen za obe smeri. Diferenciacija se pokaže šele v drugem letniku - z dvema specialnostima na smeri jaki tok: 1. elektrifikacijsko in 2. industrijsko. Smer šibkega toka pa se v drugem letniku odvija v treh ožjih usmeritvah. Te so: 1. telegrafija in telefonija, 2. splošna elektronika in mikrovalovi in 3. avtomatika in industrijska elektronika.

Na drugi stopnji se študij prav tako deli v smer jakega in smer šibkega toka. Študij jakega toka je v tretjem letniku enoten, v četrtem pa spet razdeljen v dve ožji usmeritvi: za elektrifikacijsko in za industrijsko elektroniko. Tudi študij šibkega toka je v tretjem letniku enoten, v četrtem pa se razdeli v kar pet ožjih usmeritev.

KOLOKVIJI: Pišeš jih pri večini predmetov. Organizirani so v obliki neke vrste seminarov. Nekateri kolokviji so obvezni. **VAJE:** Vodijo jih profesorji ali asistenti, ali pa tudi študenti iz višjih letnikov. Vaje so važne in obvezne, posebno pri mehaniki. **PROGRAMI:** Izdeluješ jih na vajah. Navadno pa tu samo skiciraš, program pa izbereš šele doma. V prvem semestru imaš po deset ur vaj tedensko, v drugem pa že dvanajst. **PREDMET:** V prvem letniku poslušaj predavanja iz enajst predmetov: matematike I in II, eksperimentalne fizike, osnov elektrotehnike I in II, splošnih električnih meritev I, elektrotehnologije, mehanske tehnologije, mehanike I in II, tehniškega risanja, strojnih elementov, uvoda v družbene vede in predvojaške vzgoje I in II. Vsega skupaj imaš 32 ur predavanj tedensko in vajami vred. Električni imajo pred izpitom in na izpitu največ »spoštovanja« (utemeljenega) pred matematiko, fiziko in osnovami elektrotehnike.

IZPITI: so ustni ali pisni, ali ustni in pisni skupaj. Pogoji za vpis v drugi letnik I. stopnje so uspešno opravljeni izpiti iz šestih od enajstih vpisanih predmetov, za smer jakega toka, in sicer: matematika I in II, eksperimentalna fizika, osnove elektrotehnike I in II, mehanika, mehanska tehnologija in elektrotehnologija. Če se odločiš za smer šibkega toka, moraš opraviti izpiti iz petih predmetov, in sicer: matematike I in II, eksperimentalne fizike, osnov elektrotehnike I in II in splošnih električnih meritev. V četrtem semestru morajo opraviti vsi študenti obeh smeri seminarsko nalogo, katere tema in obseg sta določena tako, da jo povprečen študent lahko izdela v enem mesecu in pol. Oblika diplome I. stopnje kakor tudi v strokovni fakultetni knjižnici. Za marsikateri v preteklu.

Za študente prvega letnika se organizirajo 14 dni pred izpitnim terminom korepcije.

LITERATURA: Skripta za vse predmete niso na razpolago. Ravno tako manjka tudi učbenikov za nekatere predmete. Vendar pa lahko dobiš pomožno literaturo tudi v strokovni fakultetni knjižnici. Za marsikateri predmet so edina opora pri študiju za izpit lastni zapiski s predavanj. Odveč je zato poudariti, kakšen pomen ima obisk predavanj.

ŠTIPENDIJE: Potrebe po elektrotehniškem kadru so še velike, zato ni tako težko najti med razpisi tudi štipendijo za študij na elektrotehniški fakulteti.

EPILOG: Če bi vam servirali nekaj statistike, bi vas kaj hitro prepričali, da študij na elektrotehniški fakulteti ni ravno lahak. Nasprotno - zelo zahteven je. Tisti, ki kani drugo leto med »elektrike«, naj bo prav res doma v matematiki in fiziki, pridnost in vztrajnost pa mu ne smeta biti neznani lastnosti, če noče, da bo že koj po prvem letu »splaval«, kot je že toliko drugih...

POVABILO: Do sedaj se je zvrstilo pred vami že precej fakultet. Vsako smo vam poskušali predstaviti s stislih plat, ki utegnejo zanimati srednješolca. Niti malo si ne domišljamo, da smo ustregli vaši radovednosti v vseh detajlih. Upamo, da si je že vsakdo, ki si je že izbral svojo fakulteto, vendarle našel v stolpcu »Srednješolcem« dovolj podatkov, da si je lahko ustvaril vsaj približno sliko o študiju, ki se ga misli jeseni lotiti. Ker ne vemo, kaj vas posebno zanima, bi nam bilo posebno ljubo, da nam pišete o svojih željah. Želeli bi tudi vedeti, kako se je obnesel naš stolpec in kaj bi se še dalo storiti, da bi vam prinašal še več koristnih informacij. Zato: pišite nam o pomembnejših in dobrih straneh vašega stolpca!

srednješolcem

V ponedeljek 10. decembra je imel fakultetni odbor fakultete za elektrotehniko plenum, na katerem so pregledali doslej opravljeno delo in proučevali nove možnosti za poživitev posameznih oblik delovanja. Na plenumu so povabili tudi dekana, predsednika obeh svetov tretjih letnikov in sekretarja fakultete, vendar se ga ni udeležil nihče od povabljenih, predvsem zaradi pomankljive organizacije plenuma.

Fakultetni odbor je delal predvsem preko komisij, katerih delovanje je bilo zelo aktivno in uspešno.

Socialno-ekonomska komisija je prenesla reševanje prošnje za subvencije na letnike in pri tem dosegla lep uspeh, saj so bili letniki celo preveč kritični in so na UO-ju vsem upravičencem zvišali znesek povprečno za 1000 din. V januarju pripravlja komisija sestanek štipendistov s štipenditorji, podobno kakor v preteklem šolskem letu, vendar se zaradi slabih izkušenj ta sestanek letos temeljiteje pripravlja.

Znano je, da je prav na elektro fakulteti, zlasti v višjih letnikih, več kot polovica študentov štipendistov, kar je zelo razveseljivo, vendar je doslej le malo štipenditorjev vodilo točno kontrolo nad študijskimi uspehi svojih štipendistov, zato si je komisija v povezavi s študijsko komisijo zadala nalogo, da to preveri in tudi ukrepa, ako bi na take primere tudi naletela.

Študijska komisija je izdelala kriterije za sprejem v študentske domove, vendar jih je UO zavrnil z utemeljitvijo, da so premili, kljub temu pa jih študijska komisija po ponovnem pregledu ni spreminjala, ker je bila mnenja, da so objektivni. Vsekakor bi jim moral tudi UO več zaupati.

Za novince so tudi letos organizirali »inštrukcije« iz najtežjih predmetov. Ta akcija ima že štiriletno tradicijo in ima izredno velik odziv. Zal pa so letos že nastopile težave s plačevanjem inštruktorjev, ker so materialna sredstva povsod zelo omejena.

Precej težav povzročajo študijski komisiji prestopni pogoji iz tretjega v četrty letnik. Fakultetni statut teh pogojev sicer ne predvideva, vendar je fakultetna uprava jeseni izglasovala statutarno spremembo, ker letošnji četrty letnik ni opravičil zaupanja in je opravil premalo izpitov. Fakultetni odbor je predlagal svetoma tretjega letnika, oddelka za šibki in jaki tok, naj predlagata študijski komisiji realne prestopne pogoje, izglasovali pa so vsak svoje: šibki tok je odločno proti pogojem, jaki tok pa se zanje zavzema. Vsak od predlogov je toliko utemeljen, da ga ni mogoče ovreči, vendar je fakultetni odbor poskušal doseči enotno stališče na skupnem sestanku obeh svetov letnikov, kjer pa je bilo le veliko prerekanja, uspeha pa nobenega. Zadnjo besedo bo seveda imela fakultetna uprava, vprašanje pa je, koliko bo upoštevala predloge študentov.

Največ težav je imela komisija za idejnopolično delo, ker med študenti elektrotehnike pač ni pravega zanimanja za to delo. Letos je zgrabila za delo še resneje. Organizirala je že diskusijo o ustavi po letnikih in na skupnih predavanjih, vendar je zahtevala od članov ZSJ obvezno udeležbo. Veliko pozornosti je tudi posvetila uveljavljanju študijskih grup, tako strokovnih kot idejnopoličnih, katerih delo ne more in ne more prav živeti.

Velik uspeh je dosegla komisija za brigade, saj je z uspešno agitacijo presegla planirano število udeležencev

Popoln uspeh reforme

(Nadaljevanje s 1. strani)

Težave so z organizacijo študijskih grup, za katere v preteklem letu ni bilo zadostnega zanimanja. Morda bi to zanimanje pospešili z bolj posrečeno izbiro tem, občutno pa je pomanjkanje spontanosti, predlogov s strani samih študentov za to vrsto idejnega dela. Skupščina je posvetila tudi precej časa iskanju prave oblike ustavne diskusije, ki se na tem oddelku še ni niti začela. Pozornost naj bi posvetili predvsem točkam, ki bi slaviste zanimale, to so določbe o kulturnem in prosvetnem delu. Razpravljali naj bi o filozofski osnovi študija jezika ter tako tudi pregledali ustavo z jezikovnega stališča. Vendar skupščina kake končne rešitve ni našla.

Zanimivi so bili predlogi za izvenštudijsko dejavnost študentov slavistike. Ne športu, ampak kulturnemu delu naj bi se posvetili. Skupščina je pozdravila predlog, naj bi slavisti organizirali Prešernovo proslavo za vso fakulteto, pri organizacijskih poslih pa naj bi pomagal tudi fakultetni odbor. Literarni in recitacijski večeri so po mnenju skupščine tudi edino možne oblike izvenštudijske dejavnosti slavistov. Prezaposlenost s študijem kaj več ne dopušča! Naj bo študij filozofije res samo filozofija? Niso študentje slavistike prizadeti ob stavku, »da naš čas zahteva vsestranskega človeka«? V času, ko bi morali oblikovati človekovega delovanja, v tem času se slavisti umikajo sami. Naj potem ne zamerijo vzdevek »tipičen slavist«.

Študijska vprašanja na oddelku izgledajo rešena. Seveda pa se pri tem postavlja vprašanje skript, ki so menda edina ovira pri izvajanju študijske reforme. Profesorji se menda trudijo, da bi študentom nudili osnovne učbenike, ki bi bili nekaka orientacija pri študiju. To delo zavira prezaposlenost profesorjev z upravnimi in organizacijskimi posli in bi bila edina rešitev študijski dopusti. Poudariti pa moramo, da je študijska reforma na oddelku za slovenske jezike in književnosti uspeša. Morda celo bolj kot na kateremkoli drugem oddelku fakultete. Predstojnik oddelka se je v svojih pozdravih tudi zavzemal za še tesnejše sodelovanje med profesorji in študenti, tudi študentska organizacija bi morala skrbeti za to, da bi ti stiki ostali taki tudi vnaprej.

Program dela za bodoče je bil postavljen na široko. Če ga bodo hoteli uresničiti, bo moral odbor pritegniti k sodelovanju čimvečji krog študentov, saj je znano, da je do zdaj bilo 80 odstotkov študentov neaktivnih.

J. Prešeren

OCENA: PRAV DOBRO

delovnih akcij. V brigadah je sodelovalo 49 študentov, prijavilo pa se jih je celo 77; od teh jih je zdravniški pregled izločil kar 12, kar dokazuje, da je zdravstveno stanje študentov dokaj slabo, in je gotovo posledica težkih življenjskih pogojev; 16 prijavitelcev pa se briga sploh ni udeležilo. Vse neupravičene izostanke bodo ostro kaznovali; storjeno napako pa bodo prizadeti lahko popravili z udeležbo v letošnjem letu. Skoraj vsem izostankom ne botroval študijski uspeh, saj je značilno, da se niso udeležili ravno najslabši in najboljši študentje.

Skripta so zelo pereč problem, predvsem zaradi nerestnosti predavateljev. Letos so si skušali pomagati s skripti z elektrofakultete iz Zagreba, vendar ta ne odgovarjajo popolnoma in zato ne morejo nadomestiti lastnih skript. Komisija si je delo zastavila precej na široko; bomo videli, koliko bodo uspeli.

Ob vpisu se je prijavilo za razne panoge fakultetne fizikulture komaj 18 študentov, po naknadni agitaciji pa se je ta številka povzpela na 62. Veliko dela športne komisije pa bo terjala organizacija ELEKTRIAD.

Zelo pomembno je delo komisije za mednarodne stike, ki ima v programu organiziranje inozemskih ekskurzij, IAST in kompenzacijskih praks ter razvijanje stikov s tujimi študenti. To delo ni lahko, pa tudi teklo ni v redu. Pri organizaciji inozemskih praks je velika ovira neprožnost in počasnost komisije za mednarodne stike pri UO, zato se nameravajo čimbolj osamosvojiti. Uspeli so že s kompenzacijskimi praksami, ki že daleč presegajo število IAST praks, kar pa ni razveseljivo glede na materialno stanje študentov, kajti pri tem tudi vse mogoče izvedbe rang-lestvice odpadejo.

Mr
Biček Marjan

Sekcija Idriččanov

Ze lani so nekateri člani kluba goriških študentov predlagali, da bi razdelili delo po sekcijah. Sekcije naj bi se bolj povezale študente z življenjem v občinah in pritegnile k delu še več študentov. Sekcije v lanskem letu niso zaživele v taki širini, kot bi lahko. Manjkalo jim je samoiniciative, preveč so bile nevazane na direktive kluba.

Da bi delo letos potekalo bolje, so se zato prejšnji mesec zbrali Idriččani. Na sestanku so izvolili odbor in sestavili okvirni program dela. Delo sekcije naj bi se izražalo predvsem v športu in kulturni dejavnosti in v seznanjanju dijakov idrijske gimnazije s pogoji študija na univerzi. Pomembno mesto v programu zavzema tudi sodelovanje z mladinskimi aktivni v občini.

Člani sekcije so že sodelovali na proslavi Dneva republike v Idriji.

Miklavčič

Ni odstopanja od statuta

Pod tem naslovom smo v 19. številki Tribune objavili članek o vpisu študentov iz višjih šol na II. stopnjo fakultet (konkretno o prestopu iz višje tekstilne šole na tekstilno fakulteto). V članku je prišlo do napačne posplošitve s stavkom »...da je vsaka višja šola v primerjavi s fakulteto nekaj »lažjega« in da je znanje diplomantov višjih šol dokaj borno v primerjavi s I. stopnjo na fakultetah v Ljubljani«.

Pisec članka ima z gornjim stavkom v mislih konkretno šolo, o kateri govori tudi v nadaljevanju in ne višjih šol na sploh.

Na seji skupnosti višjih šol v Sloveniji, ki je bila v Ljubljani 8. decembra, je bilo ugotovljeno, da so te šole popolnoma ekvivalentne s prvimi stopnjami naših fakultet. Predavatelji na teh šolah se izredno trudijo, da bi bilo njihovo pedagoško delo čimbolj kvalitetno in šo pri tem dosegli že lepe uspehe.

Prosimo, da nam oprostite, ker je prišlo zaradi slabe formulacije stavka do neljube posplošitve!

JAPONSKI ŠTUDENTJE:

Službe za „prosti čas“

Število študentov na Japonskem, ki iščejo postranski zaslužek, je vedno večje. Vendar japonski študentje dandanes ne hodijo v službe, da bi z zasluženim denarjem plačevali stanovanje in knjige, ampak, da bi lahko »uživali« v svojem prostem času in ostali blizu delu, ki ga opravlja med drugim tisoče in tisoče Japoncev. Zanimivo je tudi to, da povprečen zaslužek študentov iz leta v leto narasča.

Nekaj let po drugi svetovni vojni so bili japonski študentje prisiljeni, da so si iskali službe in (nerečno) delali v tovarnah, da bi si zaslužili za kruh. Svojo zaposlitev so imenovali »delo«, in ta beseda je še danes živa med japonskimi študenti.

Potem, ko se je splošna situacija izboljšala, so iskali službe, da bi dobili denar za knjige in stanovanje. Se vedno so se morali boriti z revščino kot posledico vsake vojne. Dogažalo se je, da so zelo težko našli primerno zaposlitev.

Toda danes se študentje zaposlujejo iz drugih razlogov. Ne zato, ker so revni, ampak zato, ker hočejo obogatiti svoje življenje in uživati s prihranjenim denarjem svoj prosti čas. Število študentov, ki iščejo primerno zaposlitev, se iz leta v leto vse bolj veča.

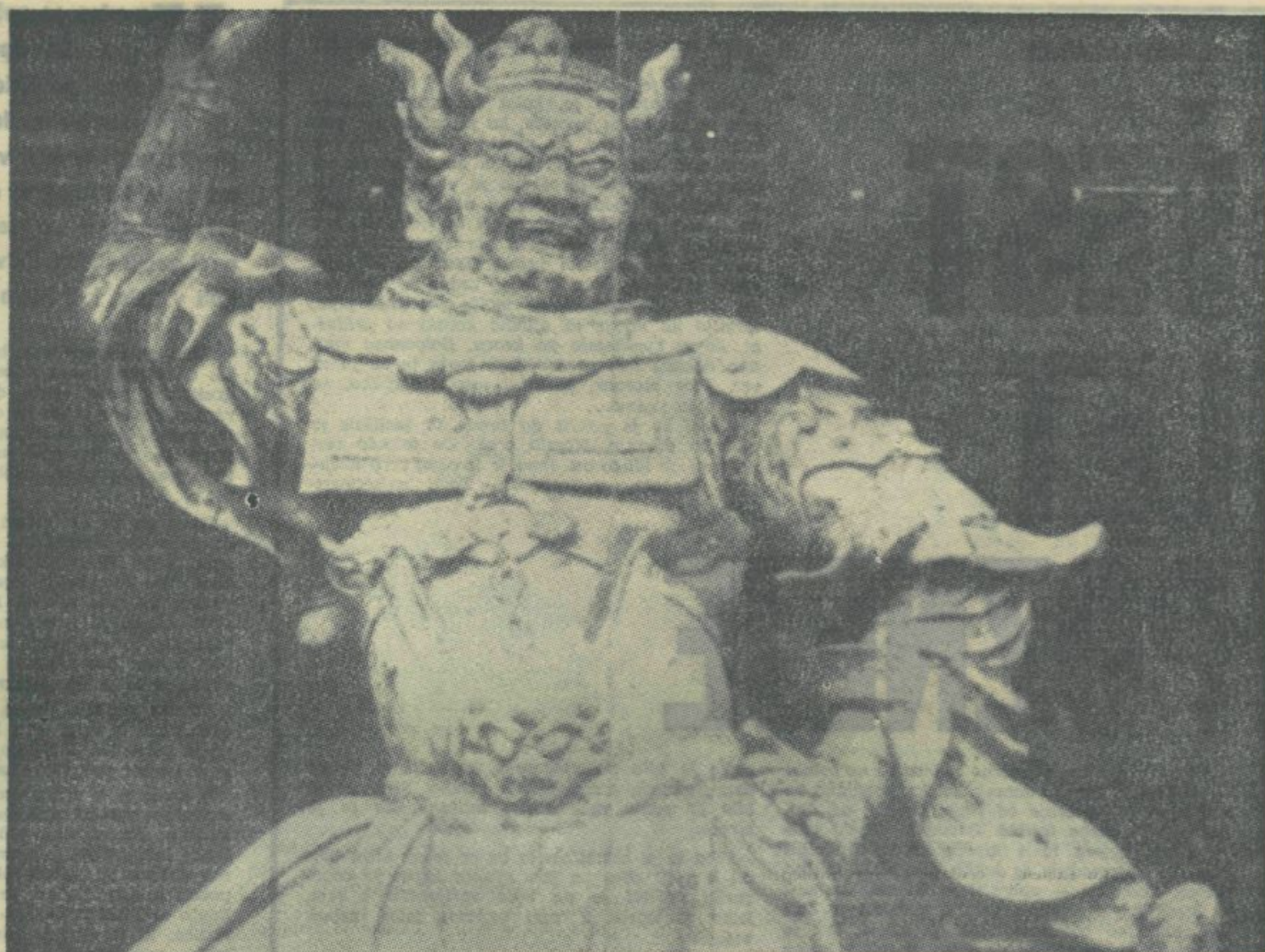
Prihranjeni denar najraje »zapravijo« za potovanja, saj so ravno japonski študentje kot obsedeni od potovanja. Študentke se na primer zelo navdušujejo za izlete na Hokkaido (Hokkaido je otok, ki leži na severu glavnega otoka Japonske, kjer je mnogo čudovitih naravnih lepot). Statistika je pokazala, kako se število študentskih zaposlitev veča.

Kje se študentje najraje zaposlijo? Vsepovsod, le težkega fizičnega dela se kljub vsemu radi izogibajo. Zaposlujejo se kot »gospodinske pomočnice« (študentje in študentke), varujejo otroke in strežejo starim in onemoglim.

Med temi zaposlitvami je najpopularnejša zaposlitev kot »gospodinska pomočnica«. To delo je zelo dobro plačano, prinaša družinsko atmosfero in tudi delodajalci se na moč trudijo, da bi se študentje v njihovih domovih počutili čimbolje.

Na drugi strani pa delo v tovarnah, skladiščih, prevažanje raznih izdelkov iz trgovin do potrošnikov s kolesi ne privlači študentov. Splošno dobro stanje honorarnih zaposlitev študentov je pripisati hitremu industrijskemu razvoju dežele in zviševanju splošnega standarda. Ljudje, ki so preživeli drugo svetovno vojno, so se poročali in si ustanavljali družine. Potem so prišli otroci, ki so začeli obiskovati šolo, najprej nižjo, potem vse višje in težje. Sedaj so vskočili študentje. Pomagali so otrokom pri učenju za razne izpite, ki jih je treba opraviti na prehodu iz stopnje v stopnjo. Število študentov-inštruktorjev je zelo veliko, vendar jih še naprej iščejo. Tako se starši teh otrok večkrat izognejo glavobolu, otroci pa uspešno opravljajo izpite.

Najbolje se godi v pogledu zaposlovanja študentom v Osaki (mesto je med industrijsko in trgovsko najrazvitejšimi), za njo pa sledijo Tokio, Kobe, Kioto, Kochi in Sendai. (bp)

IFMSA - kaj je, kaj dela

Leta 1951 so se v Københavnu sestali predstavniki šestih nacionalnih združenj medicincev iz zahodnih držav, da bi razpravljali o možnostih za ustanovitev svetovne zveze študentov medicincev. Na tem sestanku so se dogovorili o strukturi Mednarodne zveze združenj študentov medicine (IFMSA).

Po letu 1951 je IFMSA rasla v veliko organizacijo, katere članj so medicinci petindvajsetih držav z vsega sveta. Kljub hitri rasti se osnovni principi zveze, ki so bili formulirani v Københavnu, niso spreminjali. Zveza se spretno izogiba vseh notranjih preprirov med pripadniki različnih dežel in e drži apolitičnosti pri vsem svojem delu.

»Cilj IFMSA je študirati in buditi zanimanje za sodelovanje med študenti-medicinci na popolnoma strokovni bazi in pomagati aktivnostim s področja študentskega zdravstva.« Zveza stremi za tem, da bi ustanovila poseben stalni organ, ki bi skrbel za stike med organizacijami študentov-medicincev, tako da bi pospeševal izmenjavo idej preko mednarodne korespondence in s strokovnimi izmenjavami študentov-medicincev v različnih deželah.

Zveza šteje zdaj 225.000 članov, ki so razdeljeni na tri kategorije, popolno, kot opazovalec in častno. Popolno članstvo se podeli vsaki organizaciji po odobritvi generalne skupščine in če se strinja s statutom Zveze. Vsaka država članica ima dva glasila na generalni skupščini in en dodaten glas na vsakih 5 tisoč članov.

Opazovalec je lahko vsaka nacionalna organizacija, ki odobrava statut Zveze, za dobo dveh let; ta doba se lahko po sklepu generalne skupščine podaljša za nadaljnji dve leti. V to razpravlja generalna skupščina o možnostih za sprejem v Zvezo kot popolnega člana. Predstavniki vsake države se vsako leto sestajajo na generalni skupščini, ki je najvišji organ zveze. Ob tej priložnosti izvolijo tudi novo vodstvo.

DELOVANJE ORGANIZACIJE

Osnovne točke aktivnosti zveze so: medicinsko izobraževanje, medicinski filmi, študentsko zdravstvo, strokovne izmenjave, publikacije, klinične konference in poletni seminarji. Prvih pet aktivnosti vodi samo odbor zveze, tako da je vsaka nacionalna organizacija odgovorna za njegovo delo. Generalna skupščina povabi posamezne dežele naj organizirajo letne klinične konference in jih tudi vzpodbuja k organizaciji poletnih seminarjev.

V okviru IFMSA stoni tudi ves sistem izmenjave študentov medicincev med državami članicami. Tako je v preteklih letih potovalo na orakso v inozemstvo preko 2500 študentov medicincev iz različnih dežel. Vsaka država članica ima v sekretariatu svojega predstavnika, ki organizira zamenjave za svoja študente. Sekretariat skrbi tudi za vse organizacijske posle, kot so nabava viz, organizacija prevozov in prenočevanje. Da bi zagotovil popolno obveščenost, izdaja tudi mesečni bilten o znamenjavah študentov.

Posebna komisija zveze skrbi tudi za stanje študentskega zdravstva v svetu. Nudi ali vsaj preskrbi pomoč socialno ogroženim študentom, organizira konference o specifičnih problemih študentskega zdravstva ter vzdržuje stike in sodeluje s podobnimi organizacijami, kot npr. s svetovnim univerzitetnim servisom idr. V zadnjih letih so posvetili največ pozornosti različnim begunskim študentom v raznih krajih sveta. Tako je britanska organizacija zbrala za 1250 funtov zdravil za begunce v Severni Afriki. Največ zdravil zbranih v različnih deželah je bilo v preteklih letih na črno študentom v Indiji, Burmi in Pakistanu. Največ tega denarja so zbrali na Švedskem, Finskem in v Nemčiji. V zadnjih dveh letih pa je Zveza posvetila največ pozornosti Vietnamu, Slamu in Koreli.

Komisija, ki skrbi za izobraževanje, se bavi predvsem z izvajanjem anket in statističnih pregledov ter tako proučuje stanje medicinskega šolstva v svetu. Po rezultatih naj bi potem prizadetim državam nudila potreb-

no pomoč. Ta komisija skrbi tudi za štipendije za študij v kateri od držav članic. Te štipendije lahko dobijo študentje iz tistih držav, kjer se ni medicinskih fakultet. Prve take štipendije je podelila prav Jugoslavija.

Bilten, ki ga izdaja zveza, je bil z navdušenjem sprejet, tako v državah članicah kakor tudi nečlanicah. Do zdaj sta izhajali le po dve številki na leto, in to v angleščini in francoščini. Prispevke lahko pošiljajo

študentje medicine iz vseh držav. Publikacija vsebuje tako poročila in informacijske članke kot tudi zaključke različnih konferenc. Bilten vzpostavlja tudi most med državami članicami in Zvezo ter državami nečlanicami.

Predstavili smo vam mednarodno strokovno organizacijo. Njena članica je tudi naša država in naši medicinci se v precejšnji meri poslužujejo ugodnosti, ki jih zveza nudi. J. P.

INQUISITION DEŽELA INKVIZICIJE

Ljudje govorijo o Portugalski. Veliko je bilo napisanega o njej in še vedno jih mnogo zelo malo ve o tej deželi. Angola je portugalska kolonija, kjer je eden izmed običajev streljanje domačinov. Portugalska z devetimi in pol milijoni prebivalcev in nekaj več kot 92.000 kvadratnimi kilometri površine je edina dežela v Evropi, kjer ljudje umirajo zaradi trahoma. Ko so v Generalni skupščini ZN razpravljali o Angoli, je portugalska delegacija zapustila dvorano...

Deželo vodi dr. Antonio de Oliveira Salazar, jezuitsko vzgojen človek, nekoč profesor ekonomije in danes, še mlaj pri 72 letih, ima v roki svetovni rekord. Mentalno in fizično živahen se vzdržuje alkohola in nikotina in je ostal neženjen. Je svetovni rekorder, ker njegova fašistična diktatura praznuje že 34. obletnico obstoja. Deželo vodi z železno roko, kateri stoji ob strani soldateska in katoliška cerkev. Če bi verjeli njegovi propagandi, potem dežela hiti k cvetočemu napredku. Toda so neizpodbitna dejstva:

V Portugalski je bila leta 1925 umrljivost otrok manjša kot v ostalih evropskih deželah. Danes umre okoli 84 otrok na 1000 rojenih.

Nekoč kar razvita kmetijska dežela mora danes uvažati krompir, meso in maslo. Med drugim je važno omeniti, da se več kot polovica ljudi ukvarja s kmetijstvom. Zlopljenjski stroški so se v zadnjih 17 letih zvišali za več kot 150 odstotkov, medtem ko so se meze zvišale samo za tret-

jino. Kmetijski delavec, ki je zaposlen šest mesecev na leto, zasluži na dan okoli 15 escudosov (okoli 300 dinarjev), medtem ko zasluži žena približno polovico te vsote. Ekonomska emigracija prebivalcev preseže letno število 30.000. Največ jih odide v Brazilijo.

Uradna statistika pravi, da živi 80 % ljudi brez elektrike. V eni sobi živi povprečno 14 ljudi in rezultat tega je med drugim tudi ta, da 58 od 1000 prebivalcev umre za tuberkulozo, 60 odstotkov otrok pa se rodi brez kakršneko medicinske nege.

Splošno znano je, da ima Portugalska najnižji standard v Evropi, in jasno je, da je tako stanje nujna posledica fašizma. Salazarjev sistem bazira na »pravi« policiji — notorične PIDE. Edina politična stranka, ki je na Portugalskem dovoljena, je fašistična Uniao Nacional. Vse druge politične organizacije in skupine — od komunistov do katolikov — so prepovedane in delajo v ilegali. Važno je poudariti, da morajo delavci plačevati članarino fašistični organizaciji, čeprav niso člani.

Portugalska, kam? Kje je izhod iz spiritizma-fašizma? (bp)

PER LINQUIST IN TONY RENIS ZA TRIBUNO

Elizejska polja so bolj ali manj za nami. Mogoče smo pričakovali več, kot je bilo na Gospodarskem razstavišču prikazano. Mogoče zato, ker imamo ljudje pač to slabo lastnost, da nismo nikoli zadovoljni. V spomin na Elizejska polja sta nam ostala še dva intervjuja z dokaj prominentnima osebam sveta zabavne glasbe. To sta Šved Per Linquist, znan kot pevec muzikalov in zabavnih melodij Georga Gershwina, ter Tony Renis, ki razburi duhove, kjerkoli gostuje.

pomenil, naj mi oprostijo nerodnosti. Na srečo je govoril odlično angleški, tako da sva že čez nekaj trenutkov v foajeu hotela posegla v debato. Najprej nekaj njegovih osebnih podatkov: rojen je leta 1929, nastopa kot profesionalni pevec več kot deset let, sicer pa je diplomiral na višji komercialni šoli v Stockholmu. Obvlada angleški, italijanski, francoski in nemški jezik, rad potuje, a še raje prepeva.

Kje raje nastopate: pred TV kamero, v radiu ali v dvorani pred občinstvom?

Najraje vsekakor v dvorani, kjer ti pove občinstvo v obraz, ali si dobro ali slabo odpel. To je merilo priljubljenosti. Res je, da je preko radija mnogo smotnejše delo. Posnameš trak, ga poslušaš, če ti ni všeč, zavrtiš še enkrat playback, zopet posnameš in to delaš tako dolgo, dokler ti ne ugaja, to je, dokler ni posnetek brezhiben. To zame ni umetnost, ker je ponarejena. Gledalci pri TV ali radijskih sprejemnikih že slišijo brez napake interpretirano skladbo, vendar pa sam le nimam tistega zadovoljstva, kot če te občinstvo nagradi. Vse skupaj je brez odmeva.

Pri nas je vsakdanji problem odkrivanja mladih pevcev? Kako rešujete v vaši deželi ta problem oziroma če so z njim sploh srečujete?

Tudi pri nas je težko z mladimi pevci zabavne glasbe. Ne pravim, da jih nimamo. Imamo jih ogromno, a kaj, ko vsak kopira kakega tujega pevca, kar pa je žal mnogo slabša kopija in propade. Ne mislite, da je to samo vaš in naš problem. Pred mesecem dni sem se vrnil iz New Yorka in verjemite mi, Američani so na istem. Vedno manj je originalnih pevcev in vedno več »plagatorjev«.

Kaj bi vi svetovali mlademu človeku, ki rad poje, ima glas in razpolaga s posluhom, da bi uspel?

Vaja in vaja, poslušanje plošč, vendar ne tako, da pači glas prav tako kot pevec, ki ga posluša, posluša naj tako. Da dobi v uho ritem, vstope in izstope, skratka, vse tehnične dobrine, ki mu jih gramofonska plošča ali magnetofonski trak lahko nudi.

Vaš največji uspeh?

Nerad govorim, ali bolje, ocenjujem sebe. Če že hočete, pa je mogoče naslovna vloga v »My fair lady« muzikalu, ki je bil na repertoarju v Stockholmu več kot dve in po leti nepretrgano. Potem nastopi v Londonu, Parizu, Rimu, snemanja gramofonskih plošč za različne gramofonske družbe in končno velik uspeh leta 1958 v Beogradu. Veste, v Jugoslaviji sem že drugič. Prvič sem pel, kot sem že omenil, leta 1958.

Tudi Tony se je nastanil v hotelu Slon-Prvič, ko sem ga iskal, ga nisem našel. Pravzaprav sem ga našel, samo da je spal in ga nisem hotel motiti. Čez pol ure sem se zopet s tračanjem na vrata oglašal v njegovi sobi in »avanti« mi je naznanil pričetek pogovora z Tonyjem Renisom, pevcem in komponistom popevke, ki jo poznajo po vsem svetu. Quando, quando, quando... je na programu vseh radijskih postaj, prepeva jo jo: Pat Boone, Nat King Cool in še mnogi drugi, ki se s petjem vsaj malo ukvarjajo. Na srečo me je spremljal prijatelj Tadej, ker ne obvladam italijanskega jezika in pri intervjuju opravi levi delez. Ker Tony ne zna nemški in ne angleški, a jaz ne francoski, smo bili primorani, da smo se pogovarjali s pomočjo rok, splošnoznanih besed in italijanske. Sprva je šlo težje, toda po prvem vskliku je stvar popolnoma stekla in zdaj se mi, da sem odlično razumel italijanski, a Tony jugoslovanski. »KAKO DOLGO ZE PREPEVAM?« je ponovil moje vprašanje. »Prepevam že od svojega desetega leta. Najprej sem nastopil na otroškem festivalu v Bolzanu. To so bile gledališke predstave v kino dvoranah. Od desetega do dvajsetega leta sem prepeval, delal na televiziji, dokler nisem nastopil na šestdnevnem festivalu mladih pevcev, na katerem so se morali nastopajoči predstaviti tudi s svojimi kompozicijami v Milanu in tudi zmagal. To je bilo sedemindesetega leta. Od takrat gre moja slava vse više, dokler se mi ni rodil Quando, quando, quando...«

Kako ste se uspeli prebiti na vrh italijanske elite zabavne glasbe, ko pa je znano, da v Italiji vladajo na tekmovalnih razne objektivne sile pri gramofonskih družbah in se festivali navadno razvijajo v medsebojna tekmovalna predstavnikov gramofonskih družb?

Na to bi lahko odgovoril zelo na kratko. Veste, da se je pri izbiri popevk v San

na »Elizejskih poljanah« v Beogradu. To je bil zame eden najlepših dogodkov sploh. Imate čudovito občinstvo. Imel sem občutek, kot da so bili v dvorani zbrani sami taki, ki ljubijo glasbo. Takega občinstva še nisem videl.

In vaš konjček?

Pozavna! Imam svoj ansambel, ki igra tradicionalni jazz. Prosti čas navadno preživim s knjigami ali pozavno v roki.

Tako se je končal naš pogovor. Se preden sva se poslovila, mi je izročil pozdravo za vse bralce Tribune. Torej prisrčen pozdrav moža z žametnim baritonom, Pera Linquista.

My very best wishes for the reader of "TRIBUNA"
Per Linquist

Remu spremenil sam način volitev. Tako je bilo več možnosti, da je izbiralo občinstvo in ne samo korumpirana publika gramofonske družbe. Moj adut v San Remu je bila priljubljenost. In nisem bil razočaran, saj me niso pustili prijatelji na cedilu. »Dobil sem veliko število glasov in se uvrstil na četrto mesto.«

Nisem podvomil v njegovo priljubljenost, saj si je že v času kratkega bivanja v Ljubljani pridobil precej prijateljev med najpreprostejšimi ljudmi. Dokaz? Dan pred nastopom na Gospodarskem razstavišču sem bil s Tonyjem popeljan v bar. No, in že po zaključni uri, ko ni bilo v baru nobenega, razen že preoblečenih natakarev, garderobierke in kuharice, ki so se zadržale za trenutke v baru, preden so se napotile domov, se je Tony vsedel za klavir ter igral in pel. Vsi so prisluhnili njegovim akordom, ki so izzvenili, čeprav malo utrujeni, tako lepo, da si poslušalci niso mogli kaj, da ne bi pošepetali: »Ali ni čudoviti? Igral je prav tako, kot da bi bil pred TV kamerami v studiju, v program pa je vpletel tudi melodijo, s katero bo nastopil februarja v San Remu.«

Da se vrnem k intervjuju. Zanimal me je, če se odgovor na vprašanje: »Kako se razumete z ostalimi pevci, še posebej z vašim posebej z vašim tekmečem iz Milana Celentanom?«

»Odlično, z vsemi imam prav dobre odnose. Z Milvo sem na primer posnel dva filma. Celentana lahko rečem, da sem jaz odkril. Veste, v Milanu sva stanovala blizu skupaj. On je bil urar, a je večkrat prepeval, tako za sebe. No, enkrat sem ga povabil, da bi z menoj nastopil, in od takrat dalje je njegova priljubljenost strmo rasla.«

Tako nekako se je intervju zaključil, čeprav ne vem, kako se je točno končal. Saj razumete - wisky...

Ivo Strkal

Pričujoča zgodba je ena izmed tistih, ki jih zaradi grozljivosti niso dovolili prirediti Hitchcocku za televizijo. Zgodba pripoveduje o divjačini in lovu — posebne vrste. Da pa ne bi svojih bralcev po nepotrebnem razburjali, smo se odločili, da bomo zgodbo objavljali v nadaljevanjih. Tako bodo naši bralci po koščkih spoznali to najnevarnejšo divjačino in telefoni na kliničnih in bolnišničnih za živčne zlo-me ne bodo zvonili.

Piše:
Richard
Conell

»Sicer pa bova videla jutri.«
»Kaj mislite s tem?«
»Obiskala bova mojo šolo,« se je general smejal. »V kleti je. Sedaj imam doli okoli ducat ljudi. So s španske ladje San Lucar, ki je imela smolo na skalah tam spodaj. Obžalovanja vredna usoda, moram reči. Ubogi primerki, ki so bolj navajeni na palubo kot na džunglo.«
Dvignil je roko, in Ivan, ki je služil sedaj kot točaj, je prinesel turško kavo.

»To je lov, vidite,« je mehko rekel general. »Nekomu izmed njih predlagam, da greva na lov. Dam mu zalogo hrane in odlično lovski nož. Dam mu tudi tri ure prednosti. Jaz sem oborožen samo s pištolo najmanjšega kalibra in dometa. Če se me moja divjad izogne za cele tri dni, potem zmaga. Če pa jo najdem,« se je general smehljaj, »izgubi igro.«

»Kaj pa če noče iti na lov?«
»Oh,« je rekel general. »Pustim ga, seveda. Saj mu ni treba, če noče. V takem primeru se obrnem na Ivana. Ivan je nekoč imel čast biti uradni bok-sar pri Velikem Belem Carju in ima svoje čisto posebne nazore o športu. Vedno, mr. Rainsford, vedno izberejo lov.«

»In če zmagajo?«
Smehljaj na generalovem licu se je širil. »Do sedaj še nisem izgubil,« je rekel.

Hitro je dodal: »Ne bi rad, da bi me imeli za ba-hača, mr. Rainsford. Nekateri predstavljajo čisto na-

vaden problem. Vendar bi eden med njimi skoraj zmagal. Včasih moram uporabiti tudi pse.«

»Pse?«

»Semkaj, prosim. Pokazal vam bom.«

General je peljal Rainsforda k oknu. Luči, ki so sevale z okna, so risale groteskne postave spodaj na dvorišču in Rainsford je lahko videl, kako se premika okoli dvanaest ogromnih postav; ko so se obrnile proti njemu, so njihove oči sevale zelenkasto.

»Dobro jim je, mar ne?« je menil general.

»Vsak večer ob sedmih jih spustim. Če bi kdorkoli hotel priti v hišo ali iz nje, bi se mu pripetilo nekaj obžalovanja vrednega.« Mrmral je odlomek pesmi s Folies Bergera.

»In sedaj,« je rekel general, »vam bom pokazal mojo novo zbirko glav. Hočete iti z menoj v knjižnico?«

»Upam, da me boste za nacoj oprostili, general Zarov. Zares se zelo slabo počutim.«

»Zares?« je generala zaskrbelo. »Dobro, mislim, da je to povsem naravno, po tako dolgem plavanju. Potrebujete spanje, dobro in dolgo. Jutri se boste počutili kot povsem nov človek, stavljal bi, da bo res tako. Potem pa dober lov, eh? Težko pričakovani...«

Rainsford je pohitel iz sobe.

»Skoda, da ne morete iti nocoj z menoj,« je zaklical za njim general. »Pričakujem dober lov — velik, močan črnc. Izgleda iznajdljiv... Dobro, lahko noč, mr. Rainsford! Upam, da boste dobro spali.«

Postelja je bila dobra in pidžama iz najmekkejše svile, bil pa je zmučen do zadnjega koščka svojega bitja, in ni se mogel umiriti in zaspati. Ležal je široko odprtimi očmi. Zazdelo se mu je, da sliši tihe stopinje na hodniku pred sobo. Vstal je in hotel odpreti vrata; niso se hotela odpreti. Stopil je k oknu in pogledal ven. Njegova soba je bila visoko v enem izmed stolpov Luči na gradu so bile sedaj ugasnjene, bilo je temno in tiho, je košček blede lune je sijal in v tej slabotni luči je nejasno videl dvorišče: tam, v temi, so se premikale tihe sence; psi so ga zasledili za oknom in ga gledali s svojimi zelenimi očmi. Rainsford se je umaknil in legel. Na mnogo načinov se je hotel uspavati, vendar mu je uspelo šele zjutraj. Kmalu je zaslišal strel s pištolo, nekje daleč v džungli.

General Zarov se ni prikazal vse do malice. Oblečen je bil površno. Skrbelo ga je Rainsfordovo zdravje.

»Kar pa mene zadeva, nisem tako dobro. Skrbim me. To noč sem zasledoval do jutra... Nič posebnega.«

Na Rainsfordov vprašujoč obraz je odgovoril: »Dolčas, dolčas.«

Potem, ko je izpil drugi kozarec okrepčila, je razložil: »Lov to noč ni bil dober. Fant je izgubil glavo. Delal je neposredne sledi in ni predstavljal nobenega problema. Težko je s temi mornaji; imajo tope možgane in ne vedo, kako bi izginili v gozdu. Strašno neumne stvari so. To človeka najbolj jezi. Ali boste še en kozarec, mr. Rainsford?«

»General,« je trdo rekel Rainsford. »Tako hočem zapustiti ta otok.«

General je dvignil obrvi, zdel se je prizadet: »Toda dragi moj fant,« je protestiral, »saj ste vendar pravkar prišli. Saj še sploh niste šli na lov...«

»Rad bi danes odšel,« je rekel Rainsford. Videl je črne generalove oči, ki so ga motrile.

General je Rainsfordu napolnil nov kozarec.

»Nocoj bova šla v lov, v i n j a z.«

Rainsford je zmajal z glavo.

»Ne, general,« je rekel. »Ne bova šla na lov.«

General je stresel z rameni in vzel v roke sadež.

»Kakor hočete, prijatelj,« je rekel. Izbira pravzaprav leži na vas. Toda ne bi se vam drznili namigniti, da je šport, kot si ga jaz zamišljam, bolj zabaven kot Ivanov?« Obrnil se je k Ivanu, ki je stal v kotu s prekrizanimi rokami.

»Saj vendar ne mislite...« je zavpil Rainsford.

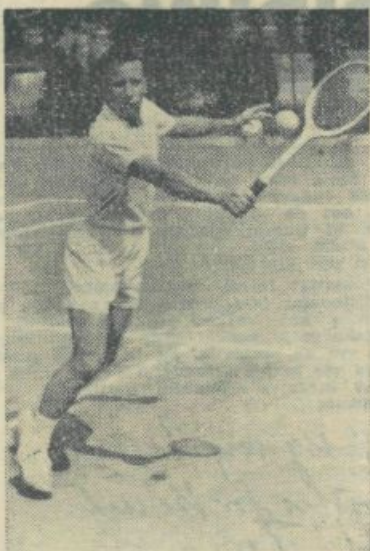
»Moj dragi fant,« je rekel general. »Ali vam nisem rekel, da govorim o lovu vedno resno. Končno pa je to ideja. Pijem na zdravje nasprotniku, ki je več vreden kot moje jeklo — končno.«

General je dvignil kozarec, Rainsford pa ga je osuplo gledal.

»Boste videli, da bo lov odličen,« je navdušeno rekel general. »Vaši možgani proti mojim. Vaša moč in vztrajnost proti moji!«

Se nadaljuje

Najnevarnejša
divjačina 5

INDEKS IN... REKET

Marko Pucihar je Ljubljčan, rojen leta 1936 in absoluten pravne fakultete. Če bo šlo vse po sreči, kot sam pravi, bo februarja prihodnjega leta diplomiral.

Tenis igra že deset let in je član teniškega kluba »Olimpija«. Na zastavljena vprašanja je Marko odgovarjal takole:

• Koliko časa treniraš tedensko v sezoni (ta traja od aprila do oktobra)?

»Treniram vsak dan približno dve uri, včasih tudi več, poleg tega pa nastopam še redno na turnirjih, tako da igram tenis tedensko približno 10 do 12 ur. Tudi v tako imenovani »mrtvi« sezoni, to je pozimi, igram v dvorani Gospodarskega razstavišča vsak dan — seveda, če imamo dvorano prosto, kar se ne zgodi pogosto. Tenis je pač šport, ki ga je treba gojiti skozi vse leto. Važno je tudi, da se igralec tenisa ukvarja z dopolnilnimi zvrstmi športa. Jaz igram še hokej, pa tudi smučam.«

• Kaj meniš, kakšno vlogo igra pri tenisu športna sreča?

»Prav gotovo ji lahko pripišemo 50, če ne še več odstotkov. Pa tudi v drugih športnih panogah jo ne moremo podcenjevati.«

• Tvoj največji uspeh?

»Osvojeitev slovenskega prvenstva za člane letos in osmo mesto v državi lani. Bil pa sem že nekajkrat tik pred dosegom še večjega uspeha, saj mi je manjkala samo še športna sreča do boljše uvrstitve.«

• Tvoji načrti za prihodnost?

»Kot sem že omenil, najprej diploma (tudi tu je treba imeti nekoliko sreče, le ne športne), nato pa me čaka vojaščina. Ko se bom vrnil, bom že toliko star, da ne bom imel več kakih večjih ambicij.«

• Ali se bo moštvo ASK Olimpija, katerega zvesti navijači si, še bolje uvrstilo v tekmovanju za evropski pokal?

»O tem ne dvomim.«

• Kdo je po tvojem mnenju najboljši slovenski športnik?

»Prav gotovo Cerar, ne le slovenski, temveč tudi jugoslovanski.«

• Ali bereš Tribuno?

»Berem. Ugaja mi, posebno še nekatere rubrike, kot npr. kulturna, političnoaktualna idr.«

• S čim se ukvarjaš v prostem času, mislim, kaj je tvoj hobi?

»Trenutno študij, drugače pa rad igram karte in hodim na kvalitetne športne prireditve. Žal teh v Ljubljani ni toliko, kot bi si jih jaz kakor tudi mnogi bralci želeli.«

• Kako si vsklajeval tenis in študij?

»Težko, posebno še v mesecih od aprila do oktobra, ko traja teniška sezona. Zato tudi nisem doštudiral ravno med prvimi.«

• Kaj pa pereče vprašanje telesne vzgoje na fakultetah?

»Odkrito povedano, o tem nisem nič slišal, toda mnenja sem, da bi študentje lahko veliko bolj izkoristili možnosti športnih igrišč v Ljubljani, kot pa jih. Drugače pa sem pristaš telesne kulture in se mi zdi, da imajo športne organizacije na fakulteti zaenkrat še vse premajhen pomen. T. Z.

HK OLIMPIJA NA NOVI POTI

Ljubljana je pred 2 letoma končno dobila umetno drsališče in s tem so se začeli tudi lepši časi za hokejiste. Toda brez večje roke trenerja ni pravih uspehov in tega so se zavedali tudi Ljubljčanji. Za letošnjo sezono je uprava kluba HK Olimpije dobila češkega trenerja tov. Zbyneka Kuno, ki se je rad odzval vabilu na pogovor z našim športnim reporterjem. Pogovoru je pri sostvoval tudi tov. Karel Pavletič, tehnični direktor kluba. Ker se je tov. Kuna zamudil pri treningu mladincev, je na vprašanja najprej odgovarjal tov. Pavletič, pionir jugoslovanskega hokeja, saj je igral polnih 30 let, to je, od leta 1929 pa do 1959. Med ostalim nam je tov. Pavletič povedal, da se je hokej pričel v Jugoslaviji igrati šele l. 1929, in sicer sprva v Ljubljani, nato pa tudi v Zagrebu. Po vojni pa je najprej prednjačil beograjski Partizan, ki je bil do l. 1956 najboljša moštvo. Od tedaj pa do danes je vodilno moštvo v državi HK »Jesenice« in tako bo ostalo vsaj še nekaj let. (s tem se je strinjal tudi tov. Kuna). Tov. Pavletič je bil od l. 1934 do 1941 na višku svoje forme in obnem glavni napadalec jugoslovanske hokejske reprezentance.

V svoji bogati športni karieri si je najbolj zapomnil naslednji dogodek, ki se je pripetil l. 1940 v Bukarešti na tekmi proti moštvi Slovaške, ki ga je takole opisal: Mojega soigralca je nasprotnik grobo zrušil. Kolega me je prosil, da bi ga »maščeval«. Nasprotnega igralca, storilca prekrška, sem si zapomnil in sem nato iskal ugodno priložnost polnih 10 minut. Ko sem opazil, da je napočil ugodni trenutek, sem se z vso silo zagnal proti nasprotniku in ga z »bodičkom« podrl na tla. Seveda so nasprotni igralci opazili in so se mi hoteli oddolžiti. Nekaj minut zatem so se kar trije zaleteli istočasno vame, tako da smo vsi skupaj padli na led in v ograjo. Da je bilo vse še bolj »strašno«, je naš padec ob ograjo povzročil gromozanski ropot. Jaz sem se prvi vzdignil in jim zažugal s pestjo. Sodnik, ki je že prej opazoval nezdrave dogodke na igrišču, si je upravičeno mislil, da se more tekma končati s splošnim pretepom in je v tem trenutku odpišal konec, čeprav bi morali igrati najmanj še pet minut. Po svoje je dobro rešil problem hude krvi, mar ne?

Po tem zanimivem pogovoru se nam je pridružil še Zbynek Kuna, po rodu Čeh, rojen v Pardubicah l. 1925. Takoj smo ga vprašali, če je bil že kdaj prej v Jugoslaviji. »Ne, letos sem prvič«, je dejal, »in zelo mi ugaja. Pri vas bom do sredine marca prihodnjega leta in upam, da bom imel v tem času priložnost, da še bolje spoznam vašo domovino.«

Moštvo HK Olimpija, ki ga treniram, more in mora biti na letošnjem državnem prvenstvu drugo, kajti »Jesenice« so za zdaj še daleč najboljša moštvo v Jugoslaviji. Jasno, pozna se jim, da imajo že osem let umetno drsališče in v umetno-

sti igranja hokeja jih je uvedel priznani češki trener Blaha. Toda moštvo Olimpije ima dovolj mladincev, starih od 12 do 14 let, ki bodo čez tri, štiri leta obvladali tako drsanje kot tudi hokej, in potem — bomo videli. Naj naglasim, da je najprej treba obvladati drsanje in šele potem se lahko prične z učenjem hokeja. Na žalost pa igralci HK Olimpija še vse preslabo obvladajo prav drsanja. Pri nas na Češkem je to drugače. Ko je otrok star 6 let, prične drsati. Z 10, 11 leti, ko že odlično obvlada drsanje, ga sprejmejo v klub. Tu potem igra v mladinskem moštvo do nekako 15. leta in s to starostjo mora že znati igrati hokej. Zato imamo dosti igralcev v moštvi prve zvezne lige in tudi nekaj v državni reprezentanci, ki so stari šele 18 let.

Seveda ne smem pozabiti, da sta vztrajen in sistematičen trening poleg disciplinirane dva od glavnih pogojev za kasnejši uspeh.

Kdo igra po vašem mnenju najboljši hokej na svetu?

»V Ameriško-kanadski ligi igra 6 moštev (New York, Detroit, Chicago, Toronto, Montreal, Meaple.) igralci teh moštev — profesionalci so nedvomno najboljši na svetu. Kanadski amaterji pa so v krizi in sem prepričan, da na bližnjem svetovnem prvenstvu v hokeju na ledu, ki bo prihodnje leto v Stockholmu, ne bodo osvojili

Kdo pa bo to?

»Sem Čeh in zato je moja prognoza: Češkoslovaška. Seveda, v veliki borbi z Švedsi, ki bodo domačini in z Rusi, ki so na nedavni turneji po Kanadi dosegli velike uspehe.«

Ali se bo tudi naša država udeležila svetovnega prvenstva na Švedskem?

»To zaenkrat še ni gotovo in tudi, če se bo, nima večjih možnosti za dober plasma.«

Najboljša moštva na Češkem?

»Črvena zvezda iz Brna, ki je še osem let državni prvak. Za njo pa je moštvo Slovan iz Bratislave.«

Kaj pa vi, tov. trener? Koliko časa ste aktivno igrali hokej?

Nastopal sem za moštva prve lige 10 let, in sicer največ za moštvo Dinamo iz Pardubic. Sedaj sem že pet let trener.«

Kdo je najboljši igralec v vaši domovini?

»Nekdaj sta bila to Malecek in Drobny (tudi znan teniški igralec), pred nedavnim Zabrodsky, danes pa je to nedvomno Vlasta Bubnik, znani nogometaš.«

Na koncu še vprašanje obema: najprej vaše želje, tov. tehnični direktor?

»Za slovenski hokej je zelo važno, da se čimprej zgradi umetno drsališče, tako v Mariboru kot tudi v Celju, kajti obe mesti imata obilo naraščajo, ki se zanima za to športno panogo. Prepričan sem, da bi se hokej z zgraditvijo umetnih drsališč v omenjenih mestih naglo razvil. In še nasvet mladim hokejistom: pri hokeju je bistvenega pomena kondicija, kolesarstvo pa je najboljši dopolnilni šport za pridobitev le-te.«

In še vi, tov. trener?

»Želim, da bi slovenska kot tudi ostala jugoslovanska moštva postala kmalu, če že ne enakovredna, pa vsaj dostojna na protnik tujim moštvom, in pa seveda, da Češkoslovaška osvoji naslov svetovnega prvaka v hokeju na ledu.«

T. Zajc.

Najbrž še ne veste, da...

— so bile prve olimpijske igre leta 1896 v Atenah, na pobudo Francoza Pierra Coubertina, ki je s tem želel obnoviti antične olimpijske igre. To mu je povsem uspelo, kajti v Tokiu bo leta 1964 že 18. olimpiada. V počastitev prvih olimpijskih iger je leta 1896 v Atenah izšla tudi prva serija športnih znamk. Na 12 znamkah so različni motivi športnih panog antične dobe, kot: prihod tekača — maratona na cilj, met kamna itd. Te znamke je danes sila težko dobiti in tudi cena za vseh 12 znamk je kar astronomska, saj stanejo nič manj kot 120.000 din. Pa še recite, da filatelija ni drag šport, pa čeprav gre za zbiranje športnih znamk!

— so vsi igralci nogometne enajstovice Čila, ki je na nedavnem svetovnem nogometnem prvenstvu zasedla tretje mesto, dobili od svoje nogometne zveze za ta nepričakovani uspeh po 1 milijon dinarjev. Čedna vsotica, ali ne? Za ta denar si lahko v Čilu kupiš lepo enodružinsko hišico.

— bodo zimske olimpijske igre v Avstriji, in sicer v Innsbrucku. Za ta namen so že sedaj zgradili olimpijsko vas, ki obsega 8 enajstnadstropnih hiš s 689 stanovanji. Po olimpijskih igrah bodo stanovanja prodali, saj so grajena za potrebe 4-članskih družin.

Gotovo ne bodo redki med nami, ki bodo izkoristili to priložnost in si ogledali vse svetovne ase smučanja, drsanja in tudi hokeja, saj je Innsbruck mnogo bliže kot Tokio, prizorišče letnih olimpijskih iger, do katerega bo stala vozna karta, kot kaže, kar pol milijona dinarjev. T. Z.

Razpis smučarskih tečajev za študente

Komisija za telesno kulturo in izvenarmadno vzgojo pri univerzitetnem svetu, fakultetne komisije za telesno kulturo in Zveza študentskih športnih organizacij razpisuje smučarske tečaje na Sorici, Vršiču in Vojskem nad Idrijo, in to v dneh od 15. januarja do 27. februarja 1963.

Za tečaje na Vršiču in na Sorici se lahko prijavijo dobri smučarji, za Vojsko pa začetniki.

Vsak udeleženec plača 3.000 dinarjev (za vožnjo in del oskrbe v domu). Tečaje bodo vodili izprašani smučarski učitelji.

Prijave sprejemajo fakultetne komisije do 22. decembra. Podrobnejša navodila dobite prav tam, ali pa na objavljenih razpisih na oglasnih deskah na fakultetah.

RAZPORED TEČAJEV:

Sorica: 3. II. — 10. II. medicina, FNT
10. II. — 17. II. FAGG, FNT

Vršič: 15. I. — 22. I. ekonomija, strojna
22. I. — 29. I. elektro, strojna
29. I. — 5. II. filozofija, biotehnika
5. II. — 12. II. biotehnika, FAGG

Vojsko: 15. I. — 23. I. biotehnika, elektro
24. I. — 31. I. FAGG
3. II. — 11. II. strojna, FNT
12. II. — 19. II. filozofija, medicina
20. II. — 27. II. ekonomija, pravo

FLORIJAN KROJI HI-STORIJE

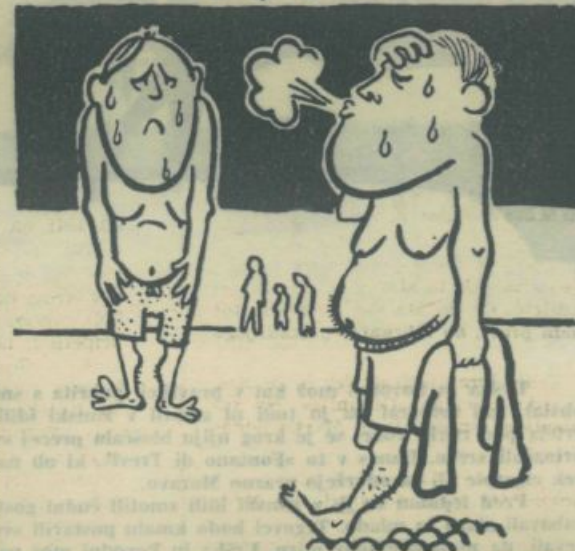

STVARJENJE

Joahim vam je zadnjič napisal nekaj basni. Morda ste bili z njimi celo zadovoljni, saj je Joahim skoraj dober literat (pardon, skrat!). Menim pa, da basni niso dobre, ker so za ljudi premalo poučne. Le-ti v njih namreč ne nastopajo in jim je zato malo mar, če je žaba počila. Še manj pa jih briga, zakaj je osel padel na izpitu (na ledu). Tako sem se odločil, da napišem nekaj prilik in legend. V njih nastopajo ljudje, v stranskih vlogah pa tudi nekatere živali. O čem bom pisal? Ustregel bom onim, ki terjajo, naj bo Tribuna podobna ostalim tednikom. Objavljamo naj stvari, ki so že znane in obdelane. Večkrat objavljeni članki so gotovo bolj točni in bolj trdno držijo. Morda bi tako tudi želeli, da se enkratni dogodki, objavljeni zapored v enotedenski seriji: TT, VUS, Pavliha, Tovarš in mi, tudi petkrat dogodijo. Tema (dobra, stara, hvaležna) zgodovina. Parola: Na napakah se učimo!

PASJI DNEVI

ALI SOCIALNI ČUT NA PREIZKUŠNJI

Poleti hodim bos, pozimi pa, stanujoč v desetem nadstropju trnadstropne hiše, razmišljam o socialnem čutu mojih sožupanov. Morda zato, ker obsega moje imetje trideset (v glavnem nevrnjenih — ber: ukradenih) — knjig in večje število lukenj v levem čevlju. Pa ne razmišljam samo podnevi. Včasih se mi sanja kaj zelo prijetnega, seveda o socialnem čutu mojih sožupanov. Tako sem na primer pred dvema dnevnoma zapisal v svojo beležnico:

15. december. Sanje: Že tri dni se nisem ganil iz sobe. Rahlo upam, da bom še nekaj dni vzdržal, potem pride pogin in trompeta nebeške. Strašna vročina je pritiskala na našo deželo. Pripovedujejo, da so se že tri mesta stopila, četrto pa, da se je že začelo, in to da je naše. Ljudje umirajo kot kobilice, pri duši mojega pokojnega mačka, ki sem ga nekoč vrgel skozi okno, takšnega decembra pa še ne! Sicer pa točnih vesti o katastrofi, ki je zadela deželo, še nimam, kajti časopisi so že pred časom nehali izhajati. Novinarji so se trumoma preselili k »Novicam večnih lovišč«, kjer pa jim gre ravno tako na tesno z idejami in materiali kot prej na blagi zemljici.

Priznam, najprej sem se smejal. Fakulteto so zaprli (prosti... le zaklenili so jo) in študente rešili študijske dolžnosti za nedoločen čas. Vrgel sem knjige pod posteljo, oblekel kratke hlače in se šel kopat. Vendar je reka, zaradi velike vročine, že po nekaj urah izhlapela, da smo morali domov. Na ulici sem srečal prijatelja Jožeta, ki si je pred dnevi kupil tople zimski plašč, dal zanj tri stipendije in pol, invalidski dodatek in se poleg tega še zadolžil pri nekem pesniku (začuda: pesniki imajo v tej deželi denar!) in se tako dobesečno zapisal hudiču. Sedaj se je sprehajal po ulici, bos, v srcaji in kratkih hlačah, in ponujal mimoidočim plašč. Pot mu je šel z obraza, ko je govoril: »Dobro ohranjen plašč, trideset dinarjev.« Z denarjem si je namreč nameraval kupiti vrček limonade, da bi se vsaj za trenutek ohladil.

Potem pa sem se tudi jaz zresnil. Na ulici so se ljudje stekli za steklenico kisle vode. Preselil sem se v sobo, se vlegel na posteljo in zatisnil oči. Hotel sem umreti v miru, pomirjen s svetom in ljudmi. Že sem zatisnil oči, ko me je prebudilo govorjenje. Prislunil sem. V stanovanju nad menoj, v enajstem nadstropju trnadstropne hiše, so se na glas prepirali. Vstal sem in se odpravil gor.

Pri vratih me je sprejela debela gospa in me preiskujoče pogledala.

»Kaj bo dobrega?« je vprašala in že zapirala vrata.

»Prišel sem,« sem rekel in glava mi je pokala od prevelike vročine.

»A, ste tudi vi kandidat za frižider?« je vprašala.

»Koliko pa imate?«

»Česa?«

»Denarja vendar.«

»Uh, divje veliko. Cena ni važna. Moj oče je bil pred vojno veleposestnik. Imamo še veliko.«

Govoril sem brez zveze, menda sem padel skupaj, kajti, ko sem se zbudil, sem bil že v frižiderju.

Zopet na hladnem!

Pogledal sem okoli sebe. Precej študentarje je bilo zbrano okoli. Tudi nekaj gospodov, ki niso imeli doma frižiderja.

V nekaj besedah sem zvedel vse: naše življenje je do jutra podaljšano. Potem nas bo gospa spustila iz frižiderja in obljubiti ji bomo morali, da bomo do prezgodnje smrti vsi študentje plačevali stanovanje po deset furjev.

Zbudil sem se ves prepoten.

Oh, dobro; da v naši deželi še ni veliko frižiderejev, sem si rekel. In kako lepo je, da je mraz, mraz. Da frižiderji ne delajo!

ADAM

Ta direktor je bil res pravi šef. Vse je vedel in znal. Tako se je tudi spomnil, da je gotovo velik filmski delavec. Hotel je ustvariti dokumentarni filmski zapis o teh, za pozne rodove važnih prvih urah. Tak film bi gotovo spadal v kinoteke Naše stolno mesto pa je brez nje, zato tega enkratnega filma ne moremo videti. Morda so ga videli v Beogradu, Zagrebu ali Osijeku. Tja večkrat zaide kaj izrednega, v Ljubljano pa le težko najde pot. Sam je bil vse: scenarist, režiser, snemalec, masker, osvetljevalec in nudilec tehničnih uslug. Celotni investitor. Ker se s statisti ni zadovoljil, je hotel dobiti res dobrega nosilca glavne vloge. V inozemstvo ni mogel ponj, ker ga ni bilo — zamejstva. Torej ga je naredil sam. Ker je dobro vedel, da je to prvi človek, mu je dal ustrezno ime — Adam.

GREH

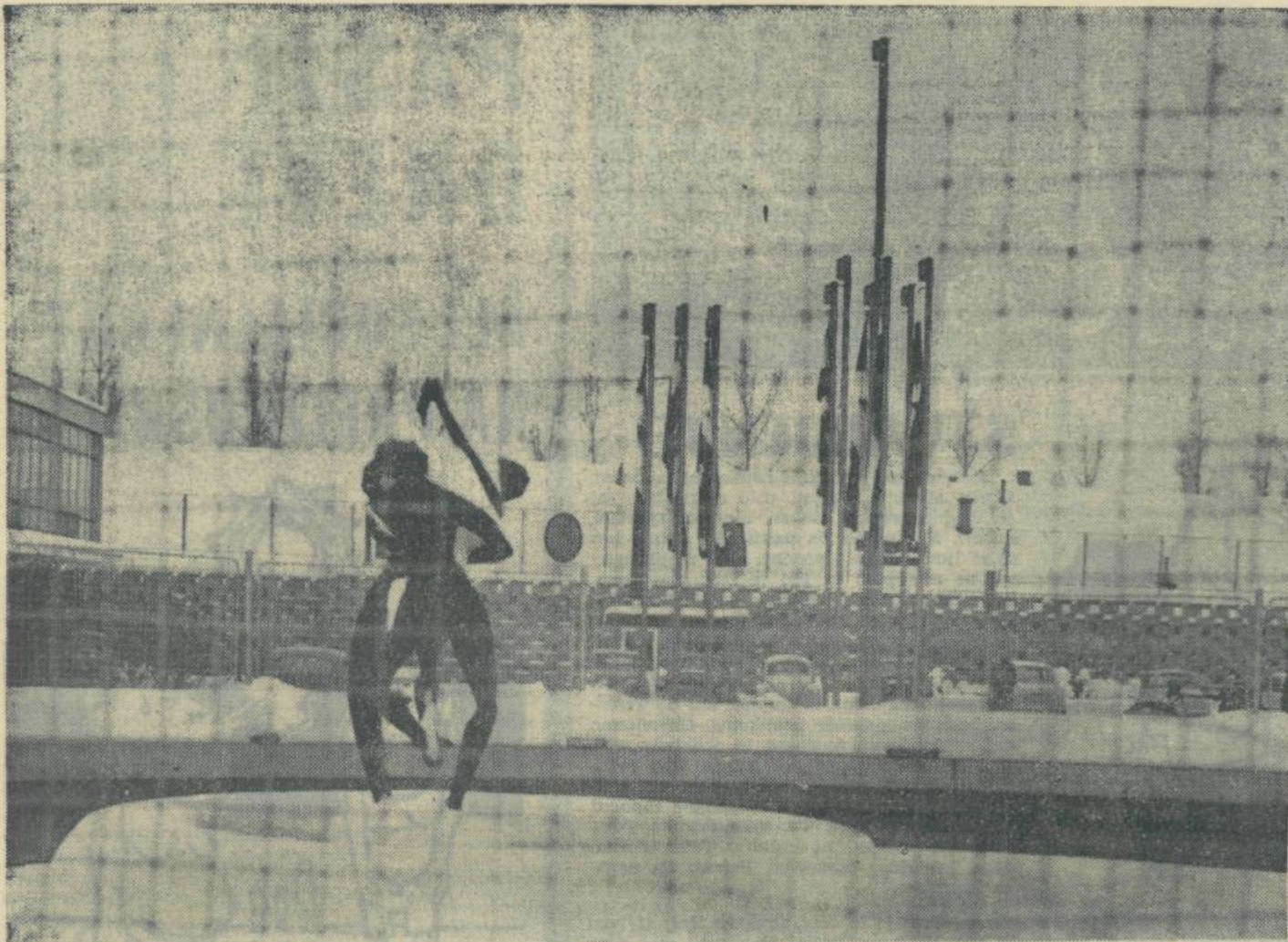
Adam in Eva sta nekaj časa pohajkovala po svojem okolišu. Ker je bil ves tedanji svet ena sama občina, nista hotela drugam, saj je bilo povsod enako dobro. Pa tudi avtomobila nista imela. Resnici na ljubo povem, da tudi garaže ne. Med ostale živali nista zahajala, saj ves ta prostrani zoo ni imel nikakega čara, ker so bile vse živali (tudi mastodonti in drugi — zavri) neverjetno prijazne. Morda so se le delale take? Živela sta v skupnem gospodinjstvu, čeprav ga niti ni bilo. Servisi tudi takrat še niso delali v redu, zato sta se oskrbovala v samopostrežbi. Obleke nista imela, le figove liste. Menim, da so bili listi zimzelena, saj sta jih nosila leto in dan. Torej sta bila precej uniformirana. To je Evi gotovo šlo na živce. Večkrat je potožila Adamu, da njun svet ni popoln, da ji nekaj manjka. Nagovarjala je Adama, naj reklamira izdelek pri šefu.

Adam se je nekoč res opogumil in zelo tiho naštel napake, ki so se Evi zamerile. Tudi zase je (baje) prosil malo izbire. Toda kaj hitro sta bila s šefom dogovorjena: ali hočeta tak svet ali pa pustita in pojdi. (Tak odnos so do svojih strank in podrejenih obdržali nekateri še danes, ali ne?) Čedalje več časa svojega brezdelja sta potlej Adam in Eva posvečala kritičnim ocenam sistema. Dobila sta še nekaj somišljenikov, ki jih je šef kimal iz nekdanjega upravnega odbora, češ da so zlobni. V odboru so ostali le tisti, ki so mu še naprej prijazno kimali. Pa še ti so imeli nekaj na grbi. Ukrali so patent Ikaru in Dedalu, čeprav sta bila ta dva iz drugega odbora. (Morda prav zato; se vsaj nista mogla pritožiti.) Brezdelje, nekatere neugodnosti sistema in pa podpiranje tistih, ki so že nadrsali, vse to je končno izbil dno potrpežljivosti pionirjev človeštva. Zabredla sta v kriminal. Pri tem sta bila še tako kratkovidna, da sta bila zasadena »in flagrante«. Njun greh — rabutanje — je še danes na seznamu grehov. Da pa se njunim »zanjuncem« kompleks prepovedanega sadu vsaj do neke mere kompenzira, postavljamo proti koncu leta smrečico, ki ima za nas bolj ali manj značaj sladkosti. Najbolj grehu izpostavljeni pa si omislijo celo dve.

Bil pa je ta edinstveni šef dober kalkulacant. Vedel je, da film brez žensk, vsaj dandanašnji, ne bo pritegnil številne publike. Kar prehitro je žrtvoval svoje umetniške ambicije na račun komercialnega uspeha svojega izdelka. Adam ga je pretental, češ, da mu je dolgčas, da bi rad imel družbo. Sploh je bil Adam kaj čuden subjekt, hotel je, naj mu izpolni sleherni željo. Sam ne vem, zakaj šef (vsemogočen, kot je bil) ni obrnil kolesa družbenega dogajanja in mu dal za družabnika Kajna. Film bi vsekakor pridobil na dinamiki. Prava reč, če ne bi bilo vse verodostojno. Lahko bi ga vrteli celo ob matinejah. (Ah, kako bi se mlatali! Po menzi, po dominah in kar takol!) Adam gotovo ne bi tako hitro dušice izpustil kot ona reva, Abel. Tako je tudi Eva doživela filmski debut. Seveda vsak film doživi tudi kritiko. Mnogo let kasneje se je našel neki Kori, ki je izpodbijal Adamove igralske kvalitete. Skoraj z opico ga je zmerjal. Takoj je bil ogenj v strehi, saj je bil tako posredno omajan tudi ugled filmskega ustvarjalca. Čedalje več ljudi je pričelo pritegovati mnenju tistega Korina iz Angleškega, tako da ima zgodba o prvih urah tega sveta vedno manj občudovalcev. Posebno odkar je Vadim posnel privlačnejšo verzijo o vsem tem z BB.

Urška in Povodni mož kot v pravljici, pokrita s snegom v senci kupole Gospodarskega razstavišča. Njun ples je po razstavih obstal, naš fotograf pa ju tudi ni zmotil v zimski idili. Pred letom, ko je bil bazen redno vzdrževan in sta se Urška in Povodni mož vrtela pod curki vode, se je krog njiju bleščalo precej svetlih diamarčkov, ki naj bi po nekem vračjevernem ljubkujočem mišljenju ljudi prinašali srečo. Danes v to »Fontano di Trevi«, ki ob nalihv spominja na mlako, obiskovalci vržejo le še zmečkan papir, krenejo ogorke cigarete ali pa odvržejo prazno Moravo.

Pred lednom so ju v zimski idili zmotili čudni gostje. Pripelja'i so cirkus, da bi drugo polovico dni, ki nas ločijo od Novega leta, zabavali staro in mlado. Trgovci bodo kmalu postavili svoje »štante« in spet se bo začela kramarija kot lani. Kolegijaši se bodo pritoževali, da nimajo nikdar miru, Urška in Povodni mož pa bosta morda tudi zaplesala. Vsaj za Novo leto, ko bomo tudi mi...

(Foto: Stojan Kerbler)

ŠE ENEGA DOBREGA ZNANCA SMO DALI V NASO RUBRIKO. ODVEČ BI BILO VPRASATI, CE STE ŽE BILI V KINU UNION. NE SAMO TISTI, KI SO Z REPERTOARJEM NASIH KINEMATOGRAFOV NA TEKOCEM, TUDI TISTI, KI GREDO BOLJ POREDKO V KINO, SO ŽE OPAZILI STAREJŠEGA, DOBRODUSNEGA MOŽA, KI PRI VHODU V DVORANO TRGA KARTE... TAKO SVA SE TUDI MIDVA SPOZNALA. PRED MATINEJO.

Tako je gost našega današnjega razgovora France Rus, ki ga boste takoj prepoznali po fotografiji. Dekle, ki prodaja vstopnice pri

POGOVOR NA DELOVNEM MESTU

PRED MATINEJO

okencu, ga je med najinim razgovorom par-krat poklicala in ujel sem na uho, da ga je poklicala z »oči« in enkrat rekla »stric«.

Franc Rus je najstarejši od vseh ljubljanskih biljeterjev. Povedal je, da je že deset let v službi pri kinu Union. Kot vsak naš gost, je tudi »oči« odgovoril v prijetnem kramljanju na nekaj vprašanj.

»Kako je bilo včasih in kako je danes z

navalom študentov na matinejo?« sem povprašal.

»Pred nekaj leti so študentje trumoma prihajali na matinejo.« je rekel in potegnil z roko po temenu. »Zdaj so vas menda hudo pritisnili in morajo študentje sedeti pri predavanjih. Včasih so res na debelo pričali. To vem po tem, ker smo prej imeli vse karte razprodane, zdaj pa jih veliko ostane.«

Pridi, topli se bomo ali slika brucovanja

Nikar ne mislite, da pogrevamo staro tematiko. O brucovanjih je bilo že toliko napisanega v preteklih letih, pa tudi letos, da bi na videz današnji prispevek ne bil povsem aktualen. Pa vendar je. Pogledajte!

Obračunavamo s preteklimi brucovanji in se sprašujemo, koliko so ta uspela in kaj so zabavnega in kulturnega prinesla ljubljanskim študentom. Razen fizičnega uspeha (ponekod!) je bilanca porazna: pretirano pijančevanje in zverinski pretepi. Saj končno ne gre za tistih par oteklin, časti in majavih zob, gre za ugled AKADEMSKEGA DRŽAVLJANA, študenta LJUBLJANSKE univerze. Nikdar se ni bilo tako hudo, kot ravno v zadnjih nekaj letih. Doslej še niti eno brucovanje ni minilo brez izgredov. Nekateri prireditelji so to vedeli, pa so poklicali LM, ti pa niso marali intervenirati vse dotlej, dokler niso bili pretepi le prehud. Sicer pa naj o vsem tem spregovorijo podatki, ki smo jih zbrali z nedavnih brucovanj:

— Na brucovanju kemikov so (ob določeni uri) razbili večje število kozarcev in školjko v ženskem stranišču. Prav tako je neki »gost« skozi okno vrgel stol na dvo-

rišče Akademskega kolegija. Originalno, kajne?

— Isti večer je bilo brucovanje gozdarjev in germanistk. Ko smo vstopili že okrog polnoči, so se pri vratih »zastonj-karj« tepli z vratarji. Manjše batine je bil deležen tudi Tony Renis. Njegovega spremljevalca je »pritisnila« neki tuji študent, ker je plesal z neko plavalasko. Pijana M. H., študentka visoke šole za telesno kulturo, tudi ni delala najboljšje reklame svoji šoli.

— Na brucovanju pravnikov je bilo pretepanje na višini. Prireditelj se menda sklicuje na tako imenovano »viško bando«, ki jo po mnenju nekaterih sestavljajo tudi študentje. Ta naj bi namreč bila povzročiteljica vseh pretepoz... Na istem brucovanju je od pijače onemogli tuji študent sedel na sredini dvorane in se »kot blazen smejal«.

Zelite, da še kaj zapišemo, zdaj, ko smo si pogledali v oči? Kaj ni to dovolj?

Doslej vsi predlogi in napotki niso pomagali. Stanje na naših pa se od enega do drugega slabša in stopnjuje. Kje so meje zmogljivosti, kje so meje akademskega državljanja? Pred kratkim smo se o tem pogovarjali z nekim profesorjem naše univerze, ki nas je vprašal: »Ali je potrebno, če se stepeš, da imaš fakulteto?«

Za zdaj imamo samo ta predlog:

DO NADALJNJEGA NAJ SE PREPOVEDO BRUCOVANJA. Če pa že morajo biti, naj bodo res za študente določene fakultete in za tiste, ki bodo prišli in pri vratih pokazali povabilo fakultetnega odbora. Prepričani smo, da bi bila slika vse drugačna...

Če pa bo še vedno po starem, ste vabljeni: Pridite, topli se bomo!!

»Mnogo ljudi prihaja v kino, med njimi precej študentov. Ste si morda zapomnili kakšen obraz?«

»Poznam ogromno ljudi, toda samo na videz. V obraz za le malokateremu pogledam.« je rekel in se nasmehnil. »Saj veste, da je moja služba taka, da gledam ljudem bolj v roke.«

»Ste imeli kdaj z mladimi kakšne neprilike?«

»O, da,« je menil brez premišljevanja, »imel sem tudi cirkuse! Fantje so prišli v dvorano brez vstopnic in ko sem jih zalotil, se je marsikomu nos povsnil, ker je moral zapustiti dvorano. Včasih smo se tudi lovili v temi...«

»Česa se iz svoje desetletne službe najbolj spominjate?« sem bil narodveden.

»Najbolj se spominjam časov, ko so bile predpremiere in so se ljudje tepli za karte. Takrat so bili doseženi tudi rekordi, ko je blagajničarka od osmih zvečer pa do pol enajstih prodala vseh 1100 vstopnic. Zjutraj so snajilke nabrale za celo smetišnico moških in ženskih gumbov...«

»Imate mogoče hranilno knjižico?«

»Ne,« je z obžalovanjem izjavil, »tiste pa nimam. Sem upokojenec!«

»Študentom in dijakom so podražili mesečno trolebusne vozovnice,« sem točnogledno pripomnil. »Ali se vam zdi to prav?«

Od Maribora

LJUBLJANA: Pretekli teden je bil v prostorih univerzitetnega odbora sestanek predsednikov vseh pokrajinskih klubov, kjer so se domenili o načrtih in pripravah na konferenco Zveze pokrajinskih klubov. Zveza bo povezovala klube v enotno akcijsko telo, prav tako pa bo Zveza pokrajinskih klubov skrbela za njihove akcije in srečanja.

SKOPJE: Zdravstvena služba skopske univerze je prejela od Jugoslovanskega nacionalnega komiteja svetovne univerzitetne službe večjo količino zdravil. Kontigent zdravil je bil poslan potem, ko je mesto ob Vardarju zajela poplava. Uporabljala se bodo za uresničevanje neposrednih nalog: za ohranitev zdravja študentov in za odvrnitev nevarnosti bolezni in epidemij na področju skopske univerze.

KRAGUJEVAC: Gradnja nove stavbe strojne fakultete v Kragujevcu se bliža zaključni fazi. Čeprav je potrebno, da se vstavijo še stekla v nekem krilu stavbe, so se drugod predavanja že začela. Zaradi lepšega zunanega videza bodo uredili še park pred poslopjem, za kar je odobrenih milijon in tristisoč dinarjev.

PRISTINA: Podotno kot v Nišu je tudi v Prištini. Premalo je profesorjev in primanjkuje predavateljev za vse predmete. Študentska menza? Lani jo je zaprla sanitarna inspekcija. Zdaj se dogovarjajo, da bodo neki hotel adaptirali in ga usposobili, da bo v njem lahko poslovala menza. Le v pogledu štipendij so storili korak naprej: ker so bile prej štipendije minimalne, je izvršni odbor AKMO izdal odločitev, da se povečajo štipendije.

ZAGREB: V prvi polovici meseca je bila v Zagrebu XVII. letna skupščina Zveze študentov zagrebške univerze. »Družba pričakuje, da sodelujemo z večjimi napori in tako opravičimo njeno zaupanje,« je bilo izraženo na skupščini, ki so ji prisostvovali visoki politični, znanstveni in javni delavci. Skupščina je trajala dva

do Skopja

»Seveda ni,« je bil odločen. »Študent je že tako revež, kar mu denarja ostane (!!), naj ima za »košto«.

»Ali kaj obcutite svoja upokojska leta?« (je bilo previdno vprašanje).

»Kje pa,« je zamahnil z roko, »še zdaj lahko nesem pet skodelic kave kot takrat, ko sem imel dvajset let...«

»Kaj mislite o letošnjih zim?«

»Bo huda, ko je že tako zgodaj začela pritiškati!«

»Kam jo pa, ko ste prosti, najraje mahnete?«

»Najraje grem na Ježico ali pa v Stožice...«

»???«

»Tam popijem v ostariji dva ali pa tudi tri kozarčke cvička, ki mi prijetno de. Nikdar pa ga ne pijem na skaf. Potem ni več dober...«

Matineja se je že zdavnaj začela, ko sva nehala s klepetom. Nekateri, ki Mein Kampf niso razumeli, so že odhajali. Z biljeterjem sva si stisnila roki in pridružil sem se odhajajočim...

Tadej Munih

Tribuna - glasilo Zveze študentov
— Izdaja univerzitetni odbor ZSJ —
Ureja uredniški odbor — Odgovorni urednik Jože Sušmelj; glavni urednik Niko Tlačar — Uredništvo in uprava, Tribuna Poljanska 4/II, telefon 30-123 — tekoči račun 600-14/3-567 — Letna naročnina 400 dinarjev, posamezni izvod 20 din — Rokopisov in fotografij ne vračamo — Tisk: CP Delo, Ljubljana. Tomšičeva 1. tel. 22-522.

tribuna

PP-17